

ப்ரார்த்தனா

Savitri

B H A V A N

ஆய்வுக் குறிப்புக்கள் எண். 9

ப்ரார்த்தனா அச்சிட்டு வெளியிடுபவர் : சாவித்ரி பவன், ஆரோவில்

சாவித்ரி பவன்

ஆரோவில் 605 101

தமிழ்நாடு, இந்தியா

தொலைபேசி: 0091 (0)413 2622922

மின்அஞ்சல்: savitribhavan@auroville.org.in

www.auroville.org/index/savitribhavan.htm

அச்சிட்டு வெளியிடுபவர் ஷரத்தாவன் - சாவித்திரிபவனுக்காக.

இது ஸ்ரீ அரபிந்தோ பன்னாட்டு கல்வி ஆய்வுமையத்தின்
கீழ் செயல்படுகிறது

இப்புத்தகத்தில் வெளியிடப்பட்டுள்ள புகைப்படங்கள்,
ஸ்ரீ அரவிந்தர், ஸ்ரீ அன்னை ஆகியோரின் வாசகங்களை மறுபதிப்பு
செய்ய அனுமதித்த ஸ்ரீ அரபிந்தோ ஆசிரம் அறக்கட்டளை மற்றும்
அறங்காவலர் ஆகியோருக்கு எமது மனமார்ந்த நன்றி

ஆங்கில இதழாசிரியர் ஷரத்தாவன்
தமிழில் சுந்தரவல்லி சாய்மோகன், சாவித்ரி பவனுக்காக

வடிவமைப்பு : ப்ரிஸ்மா, ஆரோவில், prisma@auroville.org.in

அச்சிட்டோர் : ஆல் இந்தியா பிரஸ், பாண்டிச்சேரி

பொருளடக்கம்

அருளாளர் ஸ்ரீ அரவிந்தர் அருளிய சாவித்ரி	4
ப. விஜயபாலன்	
தோரண வாயில் 2	15
பிரேமா நந்தகுமார்	
திருவுருமாற்றம்	26
சாவித்ரிபவனின் பணிகள்	47

வகைவகை வடிவுகள் எவற்றுக் கெல்லாம்
நமது விழிகள் இமைமுடி உளவோ,
அவற்றினை உணர்ந்து தெளிந்துள விதமாய்
நம்மால் உணர்ந்திட ஒண்ணா(து) அமைந்த
அருகாமை யதனை அறிந்துணர் வகையதாய்
மேற்பரப்பு(பு) உறும்நம் அமைப்புருவை விடவும்
மிகவே ஆழ்த்(து) அமைவடிவங் களிலே,-
அவளின் அகத்தள அரும்பெரும் ஆற்றலோ
வணைந்தீடும் அவளது உணர்வுத் திறத்தாக்கு
வடிவம் கொடுத்தப் படைத்தியற் றியதே.

கட்புலப் படாதவோர் கதிரொளி அவளது
நாடி நரம்புகள் உள்ளுளே பாய்ந்தன
அன்றியும், அவள(து) அறிவின் ஆற்றலை,
புவியினால் அறிந்திட முடிந்ததை விடவும்
மிகவே விரிந்து விழித்திட வைத்தவோர்
பார்வை மேலுல(கு) ஆர்ந்தவாம் பிறங்கொளித்
திறங்களி னாலே நிரம்பிடச் செய்ததே.

அவ்வொளிக் சுற்றை அதனின் நேர்மையால்
உருவரை யிடப்பட்டு உஹ்றென விரிந்தீடும்,
மழலையை யொத்த, அவளது சிந்தனை
அனைத்தும் அவளது ஆன்மாவின் ஆழந்த
மெய்யம்மையின் ஒளிர்கிற முன்வரை வுகளாய்
வளமை வகையிலே மாற்றிடப் பட்டவே
மேலும், அவள்தன் விழிகள் னின்றும்,
மனிதனின் மடமைப் பார்வையைத் தாண்டிய
வேறொரு விதத்தப் பார்வையை வீசினள்
அவளைச் சுற்றிலும் அனைத்துத் திசையுமே.

அருளாளர் ஸ்ரீஅரவந்தர் அருள்ய ஸாத்தர்

ப. த்ஜயபரலத்[஡ாத்தஜய்]

SAVITRI

by

SRI AUROBINDO

Book One : The Book of Beginnings

Canto Three : The Yoga of the King:
The Yoga of the Soul's Release

அருளாளர் ஸ்ரீ அரவந்தர் அருள்ய
ஸாத்தர்

஡கர கரத்தயத்

ந்லை ஡ண்தில ஆத்ர்யய்யாத்தல்
தத்ஜாக்கத்

ப. த்ஜயபரலத் [஡ாத்தஜய்]

நூல் : ஒத்தூ

கராதை : ஡ுத்தூ

அரதத்தத் ஜ்யாகத்:

ஆத்த் த்ஜோட்டு ஜ்யாகத்

தர்கத் 146 ஡ுதல் 244 தரை

146.....148

இப்படி யாக முன்னிலும் பெரிதாய்
அவன(து) உள்ளரு வளர்ந்திடும் வேளையில்,
மண்ணக மானிடம் அமைத்திடும் பிடிப்போ,
செயற்படும் அவன(து) இயக்கம் யாவையும்
கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்க் குறைந்திடச் செய்ததே:
மிகவே உயர்ந்து வந்ததோர் மெய்ம்மை
மிகவே உயர்ந்ததோர் செகத்தினைக் கண்டதே.

149.....151

விண்ணை நோக்கிய எண்ணப் பரப்பையும்,
பரந்து விரிந்த பரத்தின் ஊடே
ஆன்மா அதனின் தலைகீழ்ப் பாய்ச்சலையும்
தடுத்திடப் போடும் சட்டம் விதிக்கத்
தர்க்கத் தன்மை வரைகிற தான
பாதுகாப்பு(பு) உறுதியாய்ப் படைத்த வரிகளை, -
அச்சம் அற்றதோர் அறிவுசார் திட்பம்
துடைத்து முழுதாய் அழித்திடத் துணிந்ததே.

152.....153

அவனின் முதன்முறைக் கால்வைப்பு(பு) அடிகளும்
நம்மின் மண்ணகச் சின்னஞ் சிறிய
வரைகள் தம்மைத் தகர்த்த வண்ணம்,
மிகவே விரிந்து பரந்த தன்மையில்
மிகவே வாய்த்த காற்று வெளியினில்
அங்கும் இங்குமாய் அலைந்து திரிந்தனவே.

154.....157

முத்திரை பொறித்து மூடப் பட்ட
மறைவடக் கத்தமை குகையொன் றினிலே
ஆழ்துயில் ஆகிய நிலைமையில் விட்டதாம்
அரியதோர் ஆற்றற் சிலையினைப் போன்று
மனிதனின் அகத்தே மறைவாய்க் கிடந்துதான்

உறங்கியே பயன்பாடு(டு) உற்றிடாத் திறங்களைத்
 திருவுரு மாற்றுமோர் பெருவலி யதனால்
 வலிமை வழங்கப் பட்ட கரங்களில்
 இலகு வாகவே ஏந்திப் பிடித்தனே.

மறைவடக் கத்தமை = இரகசியமான; சிலை = bow, வில்
 பயன்பாடு உற்றிடா = பயன்படுத்தப் பட்டிடாத unused
 பெருவலி = பேராற்றல்

158.....165

இத்தனை உயர்த்தியில், நேர்த்தியாய், இயல்பாய்,
 வழக்க மானதோர் வகைத்த செயலினை
 அற்புதம் அவன்கொண்(டு) ஆக்கி அதனையும்,
 இந்த மானிட இதயங்கள் தம்மின்
 ஆற்றலைத் தகர்க்கும் முயற்சிகள் அனைத்தையும்
 புனிதப் பணிகளின் பொதுமுறை யானதோர்
 பகுதியின் பக்கமாய்த் திருப்பினன் அவனே;
 இயற்கைச் சக்தியின் அன்றாட ஏற்புடைத்
 திட்பமும் எட்டாச் செம்மாந்த இலக்குகள்
 யாவையும் மீவலி இயல்நல வாகினோர்
 மன்னுரிமை தனிலே நாடிச்சென் றனன்:
 மெய்ம்மை தன்னின் மேன்மைப் பரிசுகள்
 கூட்டம் கூட்டமாய் அவனை நோக்கித்
 தேடி வந்தன, சேர்ந்து குவிந்தன;
 அவையெலாம் அவனது வாழ்வு தன்னின்
 எடுத்துக் காட்டும் அமைப்பாய் இருந்தன,
 அன்றியும் உரிமைப் பேறாய் அமைந்தவே.

செம்மாந்த = sublime, விழுமிய;
 மீவலி இயல்நலம் = mighty ease; மிகுதிறன் வாய்ந்த இயல்பு
 மன்னுரிமை = pattern; உரிமைப் பேறு = privilege;

166.....170

புலனின் உணர்வால் உளத்தில் விளைந்திடும்
துயதோர் காட்சிச் சுடரொளி வீசி
உவகைச் சுகத்தை இரவலாய்த் தந்தது:
அதனின் அகத்தே ஆர்ந்த பார்வையோ
சிந்தனை செய்திடக் காத்திருக் கலையே;
ஒரேயோர் ஒற்றை நோக்கினில் அதுவும்
இயற்சத்தி யாவையும் சூழ்ந்துகொண்(டு) அணைத்ததே;
பருப்பொருள் அனைத்தின் மெய்ப்பொருட் கூறையே
நுணுகி ஆழ்ந்தது நோக்கல் ஆனதே;
ஏற்றிடும் வடிவினால் ஏய்க்கப் படாதே
ஆன்மா தன்னை நோக்கினன் அவனே.

171.....174

உயிருரு யாவிலும் உள்ளுறை(வு) ஆக
அறியப் படாதே அமைந்தன எவையென
ஆங்கே அதுதான் அறிந்து கொண்டதே;
உள்ளந் தனிலே உட்கருத் தினையும்
நெஞ்சந் தனிலே விருப்ப விழைவையும்
அதுதான் ஆங்கு பற்றிக் கொண்டதே;
தத்தம் பார்வை தன்னில் இருந்து
மாந்தர் ஒளித்தே மறைத்து வைத்திடும்
உள்ளார் நோக்கம் எல்லா வற்றையும்
மறைகாப்(பு) ஆற்றலின் மந்தார மான
மடிப்புத் தடங்கள் தம்மில் இருந்தே
பிரித்துப் பறித்துத் எடுத்துக் கொண்டதே.

உள்ளார் நோக்கம் = motive; மடிப்புத்தடங்கள் = folds

175.....179

மற்றைய மனிதருள் துடித்திடும் உயிரெலாம்
அவர்மன நிறைவுடன், அவர்தம் துயருடன்
அவன(து) அரணுள் அத்துமீறி நுழைந்து

தந்திடும் தொந்தரை தன்னை உணர்ந்தனன்;
அவர்தம் நேசம், அவர்தம் சீற்றம்,
வாய்திறந்(து) உரையா வண்ணம் சுட்டும்
அவர்தம் அவாவுடை ஆர்வங்கள் யாவும்,-
நிறைந்து வந்திடும் நீரோட்டங் களாயோ,
சீறிப் பாய்நீர்த் திரைகள் ஆகியோ
அவனது தெளிவுடை அமைதி என்னும்
அசைவிலா நிலையுள ஆழியுள் புகுந்தவே.

தொந்தரை = தொந்தரவு, தொல்லை;
திரைகள் = அலைகள், waves

180.....185

அவன்தனிச் சார்புடை எண்ணங்கள் அனைத்தின்
உள்ளுளே தூண்டப்பட்ட(டு) ஒலித்திடும் ஓசையை,
ஏனைய சிந்தனை யாவையும் வைத்துள
அழகிய கவிகை மாடம் அதனிலே
ஒலியெதிர் ஒலியாய் முழங்கக் கேட்டனன்;
உலகத்(து) எண்ணத் தொடராம் ஓடைகள்
அவன(து) அறிவின் எல்லைக்(கு) உள்ளே
பாய்ந்து நகர்ந்தது, பயணம் செய்தது;
ஏனையோர் அனைவரின் உள்ளூரு யாவையின்
அருகே அவனின் அகத்துரு வளர்ந்தே
பொதுவாய் அமைந்ததோர் பொலிவுறு தளையாம்
பண்புத் தொடர்பினோர் பளுவைத் தாங்கிய(து)
ஆயினும், அதுவவண் பாதிப்(பு) உறாதே
தளையாள் அரசாய்த் தனித்து நின்றதே.

ஒலியெதிர் ஒலி = எதிரொலியின் ஒலி, re-echo;
அதுவவண் = அது + அவண் = அது + அங்கே

186.....192

மாய வித்தை வகையதோர் இசைவு,
மண்ணகப் பழமை மணியிழை நாண்களைச்
செவிப்புலன் சேரா(து) இயைவுகொள் இன்னியங்கள்
விசைதான் ஊட்டி இசைவித் ததுவே;
சிந்தையின், உயிரின் சேவகர் தம்மை
ஆன்மா அதனின் பதிற்குறிப் பினிலே
உளநிறை(வு) உற்றிடும் கூட்டவர் ஆகிட
ஒருமைப் படுத்திய(து) உயர்த்தி வைத்ததே;
யாக்கையின் இழைமமும் தசைத்தளை நரம்பும்
இசையினுக்கு இசைவுடை நாண்கள் ஆகிடக்
களிநிலைப் பரவச நிலையின், காந்தத்தியின்
இசைப்பதி(வு) என்றே இனிமையாய் மாறின;
மானிட ஊனுடல் வழிவகை யாவையும்
தூய மெய்ம்மையின் தொண்டராய்ச் செய்ததே.

இயைவுகொள் இன்னியங்கள் = symphonies

கூட்டவர் = கூட்டாளிகள், partners

இழைமம் = tissue; காந்தத்தி = பளபளப்பு, lustre

193.....196

விண்ணகம் சார்ந்த வினைச்செயல் ஒன்று,
செப்பம் உடையதோர் செயல்முறை ஏற்று,
மனிதனின் புறத்தமை மண்ணகப் பண்பினுக்கு
அதனின் அருளால் ஒளியேற் றியதே;
ஆழத்(து) அமைந்த அதன்கவச உறைகளில்
ஆன்மா தன்னின் அனுபவம் தானும்,
ஆற்றல் வாய்ந்த பொருட்கூ(று) அதனின்
ஆதிக்கம் தந்த மருந்து மயக்கால்
இதற்குப் பின்னர் உறங்கா(து) இருந்ததே.

கவச உறை = வாள் - கத்தி முதலிய செருகுவதற்குரிய
பொதிகூடு, sheath

197.....203

விழிப்பாய் உளவாம்நம் கருத்து களினுக்கு)
அப்பால் அமைந்து பரந்து கிடக்கும்
தெய்வத் திறனுடை நிலந்தனில் அமைந்திடும்,
காட்சி மூலமாய் மட்டுமே கண்டிடும்
உறக்கம் தன்னிலோர் மறைகாப்பின் உள்ளாக,
விசால விரிவுடை உள்ளூரு விட்டே
நம்மைப் பிரித்து நடுவில் நின்றிடும்,
நுழைந்திட ஏதுமோர் புழையிலாச் சுவரிலே;
உலகியல் சார்ந்த உணர்வுத் திறத்தினால்
பற்றிடப் படாத பருப்பொருள் யாவையும்
விடுதலை செய்தே வெளிக்கொணர் விதமாய்,
பொருண்மை வாய்ந்த பொருட்கூறு) அதனின்
ஆற்றலி னாலே ஆக்கிடப் பட்டதோர்
கவிந்த கதவம் மெல்லத் திறந்தது:
வெளிப்புறம் நோக்கியே உலவும் சிந்தையில்
பார்க்கப் படாததும் அறியப் படாததும்
ஆனதோர் உலகம், ஆன்மா தன்னின்
அமைதி தவழும் அகல்வெளி களிலே
முறைப்படி யாக முன்னிலைப் பட்டதே.

204.....207

மனத்தினால் பார்த்தவாம் கனாப்பொருள் யாவும்
நனவினில் எங்கே கண்டிடப் படுமோ,
உண்மையில் உளதாய் உணர்ந்திடக் கூடுமோ,
உயிர்தான் விரும்பும் ஒட்டு மொத்தமும்
அதனின் அண்மையில் ஈர்த்திடப் படுமோ;
பிறவி பெறாதவை தமக்கென அமைந்தவாம்
தேசொளி வீசுமத் தேசங்கள் ஊடே
நுணங்கி நோக்கிய வண்ணம் தனிமறை(வு)
அரங்குகள் தம்மில் அவனமர்ந்(து) இருந்தனே.

நுணங்கி = நுண்மையாக

208.....211

இறத்தல் இல்லதோர் படிவம் தன்னின்
ஆடையாம் கீர்த்தியை அணிந்த வண்ணம்,
தனிமுதல் ஆகிய வரம்பிலி தன்னின்
அமைதிப் புயங்களில் அமைந்து கிடந்தே,
ஆண்டவன் என்கிற ஆனந்தப் பரவசத்து)
இதயத்து) இன்ப உணர்ச்சித் துடிப்புகள்
அவற்றிலே ஆங்கு தன்வயம் இழந்தராய்ப்
பூரணர் தம்மைப் பொலிவுடைத் தாரகை
வேய்ந்த வீடுகள் தம்மிலவன் கண்டனே.

212.....215

எங்கே எண்ணம் உதித்திடு கின்றதோ,
மற்றும் மனத்தூரம் இறைமைக்கு) இணையாய்
வளர்ச்சி உற்றிடும் வரையில் வானுலகு)
ஆர்ந்ததோர் அருநிலை ஆற்றலால் எவ்விடம்
பேணி வளர்க்கப் பெற்றிடு வதுடன்
நிலைபேறு) உடையவர் வலிமைகள் தம்மினால்
அவ்வரம் அதுவும் தூய வெள்ளைப்
பால்தந்து பாலிக்கப் பெற்றிடு கின்றதோ,
ஆங்கே ஆன்மிக உணர்வுடை அகல்வெளி
தனிலே அவனும் தங்கி வாழ்ந்தனே.
பாலித்தல் = காத்தல்

216.....218

மறைக்கப் பட்ட வகையினில் அமைவுறும்
உட்புறப் பகுதிகள், உள்ளூறை வான
இடைகழி ஆகிய இவற்றின் மேலே
எண்ணம் எழுப்பிய இடைச்சுவர் கொண்டவாம்,
சமநிலை கொண்ட சாட்சியாம் ஆன்மா
அதனின் மறைவியல் சார்ந்த அறைகளில்,-
உண்முகப் பார்வையின் ஒளிச்சா ளரங்கள்
காண்வழி காட்டித் திறந்து கொண்டவே.

இடைகழி = வாயிலைச் சேர்ந்த உள்நடை

219

பகுத்திடப் படாத காலச் செல்வத்தின்
தனிக்குடி யிருப்பினைத் தனதெனப் பெற்றனன்.

220.....224

தசையால; தகைந்த, தடித்த திரையை
மேலே விலக்கித் தூக்கிய அவனாங்(கு)
அரவம் அணைந்(து) காத்து வந்ததோர்;
வாயிற் படிமேல் வந்து நின்றனன்;
இன்னதுதான் என்றே அறியா ஒன்றின்,
புத்தம் புதிதாய்த் தோன்றும் ஒன்றின்
வருகை தன்னை வரவேற் பதற்காய்,-
சாந்தம் தவழும் இதயம் தன்னில்
ஓசை படுத்தா(து) உற்றுக் கேட்டே,
மெல்லிய ஒளிக்கதிர்க் கற்றையே வீசும்
முடிவே இல்லா நடைக்கூடங்களைக்
கூர்ந்து நோக்கிப் பார்த்திருந் தனனே.

தகைந்த = பொருந்திய

நடைக்கூடங்கள் = Corridors

225.....227

தத்துவம் கடந்த சத்திய வெளியின்
நெடுந்தொலை நீளம் நிழற்றெருக் களிலே,-
வெறுமை விரவிய அசைவிலா நிலைகளின்
ஊடே உற்றுப் பார்த்தனன் அன்றியும்,
கனவினில் கூடக் கண்டறி யாத
கருத்துக் கோவின் காலடி ஒலிகளைக்
காது கொடுத்துக் கவனிக்க லானான்.

நிழற்றெருக்கள் = நிழற்சாலைகள், Avenues

228.....229

மறைவடக் கமான தன்மை வாய்ந்த
தெய்வக் குரலைச் செவியால் மடுத்தனன்;
பகரும் பதமே அதனின் பொருளை
அறிந்துள விதத்துறு இறைமொழி கேட்டனன்;
நமக்கே நமக்காய் உற்றதாம் நமது
மறைக்கப் பட்ட முகத்தைப் பார்த்தனே.

230.....231

அகத்தே அமைந்துள தளங்கள் தமதின்
ஊடும் ஒளியுறு படிகக் கல்லால்
இழைத்த கதவம் யாவும் திறந்தன;
புதுமைத் திறங்களும், வினைவிளை திறங்களும்
அவனுயிர்த் திறத்தினை அணுகித் தொட்டவே.

232.....240

வாணாள் சுருக்கமாய் வாய்த்தமா னிடத்தினும்
சுற்று வட்டக் கட்டுப் பாட்டில்
மிகக்குறை வாகவே உட்படும் மெய்ம்மைகள்,
அன்றியும், நிலையிலா இந்தயிம் மானிட
உடலமைப் பினினும் உயர்நிலை தனிலே
உள்ளார் நுணுக்கம் உற்ற குரம்பைதம்
வீசொளி விஞ்சி மேவிய விதத்தமை
அடித்தளக் களங்களும், அம்பரங் களுமாய்
ஆகி அமைந்தவோர் ஜீவியத் திறத்துடன்,
பருப்பொருள் சார்ந்துள பற்றும் ஆற்றலுக்(கு)
எட்டிடா நேர்த்தி இயைந்த பொருட்கள்;
மீமா னிடத்ததோர் வீறார் ஒளியுடன்
அதிர்வலை கொண்டமை ஆக்க வினைகளும்,
தன்மயம் ஆகிற தன்மைய துரியம்
என்னும் உயர்நிலை விசையின் வீச்சால்
இயக்கப் படுகிற செயல்கள் யாவும்;
மாழ்கும் மானிட அவயங் களிலே

ஊடொரு போதும் ஒழுக்காய்ப் பாய்ந்தே
 ஓடக் கண்டிரா உவப்பு நிலைகளும்;
 மண்ணகந் தன்னின் காட்சிகள் தம்மினும்
 மிகவே மனமகிழ் விதத்துள நிகழ்வுகள்,
 மனநிறை(வு) அளித்திடும் வாழ்வியல் முறைகள்
 ஆகிய அனைத்தும் நிலவி அமைந்ததாய்,-
 நமதை விஞ்சும் நல்லுயர் நிலையுள
 ஆட்சி அமைப்பு நிலங்க ளினின்றும்
 ஆங்கோர் அகவுருக் காட்சி விளைந்ததே.

241.....244

மிளிரெழில் தன்னின், கழிபெரும் உவகையின்
 தெளிந்த வகைத்தோர் ஜீவியத் திறந்தான்,-
 தனியே பிரிந்து தள்ளிப் போன
 நுகர்ந்துணர் திறத்தையும் அகத்துணர் நெஞ்சையும்
 மாற்றீடு செய்து மாற்றி அமைத்தே
 எப்பொருள் தன்னை ஆய்ந்தறிந் ததுவோ
 அப்பொருள் என்றே ஆனதோர் ஞானம்,
 இயற்கைச் சத்தி இயல்புகள் யாவையும்
 அதனின் அணைப்பில் ஈர்த்துக் கொண்டதே.

தோரண ஖ாய்ல் 2

மனித ஜாதி தெய்வீக நிலையை அடைவதற்கான வழியைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பதே ஸ்ரீ அரவிந்தரது நோக்கம். அதற்காக அவர் ஏற்ற யோக வாழ்க்கையில் பல தேன் சிந்தும் தாமரைகள் மலர்ந்தன. ஆன்மிக யோக சாதனையைப் பொருத்தமான குறியீடுகளுடன் இணைத்து, சாவித்ரி மகாகாவியத்தை அவர் இயற்றினார். சாவித்ரி சரித்திரம் அனைவரும் அறிந்ததே. மாற்றவொண்ணா விதியினை மாற்றமுடியும் என்பதைக்காட்டும் சாவித்ரியின் செவ்விய வாழ்க்கையை முன் வைத்து, தனது யோக அனுபவங்களை அகவபதி, சாவித்ரி இருவரது யோகசாதனை மூலம் விளக்கி, அழகியதோர் பெருங்காவியம் படைத்திருக்கிறார். காப்பிய நாயகி, கணவனைக் காப்பாற்றும் இளம் மனைவி மட்டுமல்ல. மனித குலம் படும்பாட்டிற்கு இரங்கி, இவ்வுலகத்திலேயே மனிதனுக்கு மரணமில்லா நல்வாழ்வு அருளும் பராசக்தியாகவும் ஒளிக்கிறாள் என்பது கண்கூடு.

காப்பியத்தின் முதல் இரு காண்டங்களும் கதைப்போக்கின் உணர்ச்சிமிகு கட்டத்தைச் சேர்ந்தவை. மகாகாவியத்துக்கு தோரணவாயிலாகவும் அமைந்தவை. சென்றதை நினைவுபடுத்தி, வருங்காலத்திற்கு நம்பிக்கையூட்டி, நிகழ்காலத்தை நம்முன் விரிக்கின்றன. மத்ர தேச அரசன் அகவபதியின் அருமை மகள் சாவித்ரி. நாடிமுந்த சால்வ தேச அரசன் த்யமத்ஸேனனின் மகன் சத்தியவானை மணந்து ஓராண்டு நிறைவுபெறும் தருணம். காட்டில் சத்தியவானுடனும், அவனது பெற்றோருடனும் குடித்தனம் நடத்துகிறாள். இவ்வாழ்க்கையை மனமுவந்து ஏற்றுக்கொண்டவள். கணவன் மனைவி இருவரும் அன்னியோன்னியமாக வாழ்கின்றனர். சத்தியவான் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கிறான். சாவித்ரியோ மகிழ்ச்சியாக இருப்பதுபோல் காணப்படுகிறாள். அவள் நாரத மகரிஷி கூறியதை நினைத்துக் கொண்டிருப்பதால், சொல்லவொண்ணாத வேதனையில் மனம் வாடுகிறாள். இப்படி ஒருவகையில் இரட்டை வாழ்க்கை. ஒரு பக்கம் அமைதியான இல்லத்தரசி, மறுபக்கம் என்ன நடந்து விடுமோ, எப்படி

விதியைத் தடுப்பதோ என்று அலைமோதும் மனம். அந்த நாளும் வந்துவிட்டது 1

மகாகாவியம் இங்கே தொடங்குகிறது. இரவு மறைந்து இளங்காலை வரும் சமயமாகிவிட்டது :

தெய்வங்கள் துயிலெழும் காலத்திற்கு முன் நேரம்!

ஆயிரம் செய்திகளை உணர்த்தும் ஆரம்பம். உஷத்காலத்தையே ஒரு குறியீடாக வைத்து, இக்காலப்பிரமாணத்திற்கும் மனிதனின் மலரும் சைதன்யத்திற்கும் முடி போடுகிறது. ஆன்மிகச் செய்திகள் பலவுண்டு இங்கே என்பதால் இக்காண்டம் எளிதில் புரிவதில்லை. ஆன்மிகத்தேடல்களில் பகுத்தறிவின் கட்டுமானப்பணி உதவாது. திடீரென மின்வெட்டுக்களாக நம்முள் பேரறிவு பாய்ந்து புதிய நிலைக்களன்களை அறிமுகப்படுத்தும். இதோ, நம் முன்னே ஒரு காட்சி. அது மெல்ல வளர்ந்து புதுப்பரிணாமங்களை தீண்டுகிறது.

முதலில் இருட்டு. ஏன், கும்மிருட்டு. விடியலுக்கு முன்பாக இருள் மிகவும் செறிந்து காணப்படும். அப்படி இருந்தும், எங்கிருந்தோ ஒளி ரேகைகள் இருட்டினை ஊடுருவிக்கொண்டு நம்மிடம் வருகின்றன. முதலில் இளங்காலை ஒரு மூடுபனிபோன்று உலகை அணைக்கிறது. இருட்டு சற்று நடுங்கியவாறு பின்வாங்குகிறது. அனுமான் வந்தபின், இலங்கையின் கோட்டைவாயில் காப்பினை விட்டுச்செல்லும் இலங்கிணியைப்போல இருக்கிறது. இருள் பின்வாங்கும்போதே, ஒளி மின்னடி வைத்தவாறு வந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆதவன் வருவதைக்காட்டும் அருணன் போல, இப்புலர்காலைப்பொழுதும் வரப்போகும் நாளுக்கு கட்டியம் கூறுகிறது.

¹ சாவித்ரி பற்றிய இக்கட்டுரைகளில் மகாகாவியத்திலிருந்து எடுத்தாளப்படும் வரிகள் என் அன்னையார், திருமதி பத்மாஸனி அவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டவை. என் தந்தையாருடன் எழுபது ஆண்டுகள் வாழ்ந்து, சாவித்ரியில் தோய்ந்தவர். ஸ்ரீ அரவிந்தரின் மகாகாவியத்தைப்படிப்பதும், அதை மொழிபெயர்ப்பதும், படிகள் எடுப்பதும் அவர் ஏற்ற தவம். என் தந்தையார் 1999 இல் மறைந்த பிறகும் இத்தவத்தைக் கைப்பிடித்து, 2007 ஆம் ஆண்டு அன்னையின் திருவடியினைச் சேர்ந்தார். நான் தமிழில் சாவித்ரி பற்றிக்கட்டுரை எழுதினால் அவரது மொழிபெயர்ப்பை உபயோகிப்பேன் என்று அவரிடம் கூறியவாறு இருப்பேன். ஸ்ரீ அன்னையின் இனிய குழந்தையான என் அன்னைக்கு இதுவே என் அஞ்சலி'

எப்படியொரு உஷத்தாலம்! சைதன்னியத்தின் மலர்ச்சியைக் காட்டும் உருவகம். தன்னறிவின்றி அயர்ந்து தூங்கும் ஒரு பெண்மணி, எழுந்து, கண் விழித்து, தன் சுற்றுச்சூழலை உணர்ந்து, தான் யார் என்பதையும் புரிந்துகொண்டு எழுந்து நிற்கும் ஒரு தேவதையை இக்காட்சியில் காண்கிறோம்.

சாவித்ரி கதையை ஸ்ரீ அரவிந்தர் தேர்ந்தெடுத்ததே இப்பாடம் சொல்வதற்குத்தான். மனிதனது ஆரம்பம் ஒரு ஜட நிலைதான். அந்நிலையிலும் சைதன்னியம் எங்கோ ஒளிந்திருக்கிறது. பிறகு, படிப்படியாக இதழ் விரித்து, உயர் நிலைகளை மனிதனின் சைதன்னியம் அடைந்து, ஆன்மானுபவம் பெற்று, அதிமானஸ நிலையை எட்டுகிறான். இதுவே பரிணாமம் எனும் ஒரு ஏணி. இவ்வேணிக்கு பாதாளத்தின் கீழே கூட இறங்கும் படிகளுண்டு. மனிதனை மிக உயர்ந்த தெய்வீகப்பரிணாமங்களுக்கு ஏற்றிச்செல்லக்கூடிய படிகளும் உண்டு. இந்தக்காட்சிக்கு உஷையே மூலக்குறியீடு.

உஷத்தாலத்திற்கு முன்பான இரவுதான் எப்படி மவுனமாக பயங்கரமாக இருக்கிறது

*அப்படியொரு குருட்டுச்சிந்தனையின் பயங்கர குறியீட்டிலே
ஒளியற்றதாக, ஏதும் உட்புக வழியில்லாததாகத் தோன்றியது.
உடலற்ற அனந்தத்தின் பாதாளம் இதுவோ '.*

ஸ்ரீ அரவிந்தரின் ஆங்கிலச் சொற்கள் பொருத்தமாக அமைகின்றன. மிகவும் ஆழமான, உட்புகமுடியாத, தாமச குணம் நிறைந்ததாக, பயங்கரமானதாக, புரிந்துகொள்ளமுடியாததாக அந்த இருட்டு இருக்கிறதாம். ஜட பிரகிருதி ஒரு பெண் மலைப்பாம்புபோல், அசையாமல் கிடக்கிறதாம்.

உருவமற்று, உணர்விழந்து, மனமும் உயிர்ப்பும் இல்லாமல் '.

இந்த “அளவிடமுடியாத பூஜ்யம்” என்பதில் தான் மரணமில்லா பெருவாழ்வின் விதைகள் உள்ளன. பல நூற்றாண்டுகள் ஓங்கி வளர்ந்து, மக்களுக்கு நிழல் தரும் ஆலமாமரத்தின் பெருமை சாமானியமோ? ஆனால், அதன் ஆரம்பம் எதில் இருக்கிறது? வெற்றி வேற்கை கூறும் :

தெள்ளிய ஆலின் சிறுபழத்தொருவிதை
 தெண்ணீர்க் கயத்துச் சிறுமீன் சினையினும்
 நுண்ணிதேயாயினும் அண்ணல் யானை
 அணி தேர் புரவி யாட்பெரும் படையொடு
 மன்னர்க்கிருக்க நிழலாகும்மே.

அதேபோல, அதிமானஸ சைதன்னியத்தை அடையப்போகும் வாழ்க்கையின் ஆரம்பம் சலனமில்லாத ஜடப்பொருளுக்கும் இரூப்பதை மறுக்கமுடியாது. உளதோ, இலதோ என்று தோன்றும் இவ்விதையில்தான் வாழ்க்கையின் உயிர்ப்பு இருக்கிறது. இருளென்னும் மாதின் உடலில் அசைவு இருப்பதே தெரியவில்லை. அது “பெயரற்ற புடைப்பெயர்ச்சி, சிந்தனையில் சிக்காத கருத்து” என்பதாக இருக்கிறது. பொழுது புலரும் நேரத்தில் “தயங்கியவாறு தோன்றியது நீண்டதொரு ஒற்றைக்கோடு”. இதுவே அதிமானஸ ஜீவனத்தின் முன்னறிவிப்பு, இறைவன் தரும் வாக்குறுதி. அதோ! அனைத்தும் செம்மை!

உஷை மிகச்சிறந்த வண்ணங்களுடன் ஒளிவட்டத்தைப் படைத்தாள்

மண்மகளின் மைந்தர்கள் துயிலெழுந்து, தமது கடமைகளில் ஈடுபட ஆரம்பித்தாயிற்று. சாவித்ரியும் கண்விழித்தாள். மண்ணுலகில் இருந்தாலும், அவள் எங்கோ தனித்திருப்பதுபோல் தோன்றுகிறது. அவளைச் சுற்றியுள்ளோர் வேலையில் ஆழ்ந்திருக்கிறார்கள். அவளும் அப்படியே, ஆனால் மனம் மரத்துப் போய்விட்டதுபோல் இருக்கிறது. கடமையைச் செயலாற்றும் பெண்மணி. முகத்தில் ஒரு அசாதாரண அமைதி. ஆனால்... ஆனால்...

அனைவருடனும் இணைந்து, அவர்களுக்குத் தாரகையாக இருந்தவளை
 இருந்தவளை
 வருவதினை உணர்த்தும் இருள் அவர்களிடமிருந்து பிரித்து வைத்தது.

அவள் ஒரு மாபெரும் சவாலைச் சமாளிக்கவேண்டும். சத்தியவானைக் காப்பாற்றி, மனிதனின் வருங்காலத்தினை செம்மைப்படுத்தவேண்டும். இத்தெய்வீகச் செயலில் அவள்

வருவதினை உணர்ந்து, துணையற்று, துயருற்று துணிதல் வேண்டும்.

சாவித்ரிக்குத் தெரியும். எதிர்பார்த்திருந்த உஷத்காலம் இதுவே. “இன்றே சத்தியவான் இறந்துபடும் நாள்.”

இருளிலிருந்தும் ஜடநிலையிலிருந்தும் சைதன்னியம் வெளிப்படுவது கவியின் கண்ணோட்டத்தில் இப்படி விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. அறியாமையிலிருந்து அறிவும் இப்படியே வெளிப்படுகிறது. ஸ்ரீ அரவிந்தரின் இவ்விளக்கத்தில் மூன்று பெண்களைக்காண்கிறோம். கரிய நிறத்தாளான இரவு, மலரும் உஷை, இருவர் நடுவே பாலமாக, மானுடமும் தெய்வீகமும் இணைந்த உருவத்தாள், சாவித்ரி.

இரவென்னும் பெண் வர்ணனை அபாரம். நம்பிக்கையை அறவே அழிக்கும் உருவம். இந்த ஒளியற்ற ஜட நிலையைக்காணும் போது, அதி-மானஸ சைதன்னியம் ஒன்று இருக்கும் என்றே நமக்குத் தோன்றாது. திவ்விய ஜீவனத்திற்காக ஏங்கும் மனிதனுக்கு “ஆன்மா இல்லாத பெரும்பாழிலே சுழன்றுகிடக்கும் நிழல்” போன்ற காளராத்திரியினால் என்ன தரமுடியும்?

ஆ! அதோ பொழுது புலர்ந்தது! இந்த இடத்தில் பாரதியார் கட்டாயம் நினைவுக்கு வருகிறார். சாவித்ரி காவியத்தின் இந்தக்குறியீட்டினை அவரது செந்தமிழ்ச் செய்யுள் ஒன்றில் காணலாம்.

பொழுது புலர்ந்தது, யாஞ்செய்த தவத்தால்
புன்மை யிருட்கணம் போயின யாவும்:
எழுபுகம் பொற்குடர் எங்கனும் பரவி
எழுந்து விளங்கிய தறிவெனும் இரவி:
தொழுதுனை வாழ்த்தி வணங்குதற் கிங்குன்
தொண்டர்ப லாயிரர் சூழ்ந்து நிற்கின்றோம்.
விழிதூயில் கின்றனை யின்னுமெந் தாயே,
வியப்பிது காண்! பள்ளி எழுந்தரு ளாயே!

மனிதகுலம் வேண்டிய காலை நேரம் வந்துவிட்டது. இந்த உஷை எனும் தெய்வம் அதிமானஸ நிலையின் உருவகம். அவளே அன்றாடம் தோன்றி மரணமில்லா நிலையை அருள்பவள். வேண்டுவதெல்லாம் தரும் அருள் மாரியாக வருகிறாள்.

‘வண்ணப்படங்களாக, ஆன்மிக அனுபவங்களை,

புரியாத அழகினை, ஆனந்தத்தினை விளக்கியவாறு'.
ஆன்மிக உஷத்காலத்தின் பெருமையைக்கூறும்
பொருளார்ந்த தொன்மத்தினை எழுதி வைத்தாள்'.

இளங்காலை வந்தது. மண்ணில் போட்ட விதை அழகிய ரோஜாமலராக மலர்ந்துவிட்டது. மண்ணெங்கும் இனிய வாசனை வீசுகிறது. பறவைகள் சப்திக்கின்றன. கிழக்கே செக்கர் வானம். திவ்விய ஜீவன நிலைதேடும் மனிதனுக்கு இந்நேரம் இனிய வரவு.

ஆனால் திவ்விய ஜீவனத்தை அடையும் வழி எங்கே? உயிர்ப்பில்லாத இரவாம் ஜடநிலையைப்பார்த்து நம்பிக்கையற்று மனிதன் வாடுகிறான். உதயசந்தரி காட்டும் அதிமானஸ வாழ்வு எங்கே? அவனால் அடைய முடியுமா? மனிதன் தெய்வீக நிலை பெறலாம், மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழ்ந்து, மண்ணிலே விண்ணினை சமைக்கலாம் என்பதை சாவித்ரி மூலம் ஸ்ரீ அரவிந்தர் நமக்குத் தெளிவுபடுத்துகிறார். சாவித்ரி எப்படிப்பட்டவள்? அவளுக்கு ஏற்பட்ட சோதனை என்ன? அதனை எப்படி வெற்றி கொண்டாள்? வெற்றி பெற எப்படி யோகத்தினால் தன்னைச் செப்பமைத்துக் கொண்டாள் என்பதை சாவித்ரி காவியம்.

அது என்ன சோதனை?

காவியத்தின் இரண்டாவது காண்டத்தில் இது விளக்கப்படுகிறது. இன்னும் சிறிது நேரத்தில் சாவித்ரிக்கும் மரணதேவனுக்கும் இடையே இப்போராட்டம் தோன்றப்போகிறது. விதி எதையேனும் செய்யட்டும் என்று அவளால் பின் வாங்கமுடியாது. யோகம் புரிந்து, நிறைவாக, பராசக்தியின் ஆற்றலை அவள் ஏந்தியிருக்கிறாள். அவள் முன்னேறி, விதியை சந்திக்கவேண்டும். விதியை வெல்ல முடியாது என்று மக்கள் சொல்வதை நிறுத்தவேண்டும். மரணம் அவளது அன்பனைக் கொண்டு செல்ல முயன்றால், அவள் போரிட்டு சத்தியவானை மீட்கவேண்டும். திவ்ய ஜீவனம் பெரும் வழி அதுதான். இந்த மிக பயங்கரமான நேரத்தில் ஸாவித்ரி சிறிது கூட தன்னம்பிக்கையை இழக்கவில்லை. அவள் ஏற்ற யோக நெறியும் சாதனையும் பொய்யோ?

பொழுது விடிந்தது. கண் விழித்த ஸாவித்ரி தன் கடமைகளை செய்துகொண்டிருக்கிறாள். அவள் மனம் கடந்த ஒரு ஆண்டினை நினைத்துப்பார்க்கிறது. அவளது நினைவலைகள் தெளிவாக இருக்கின்றன.

சிறுமியாக அவள் கழித்த ஒளிமிகு நாட்கள் தொடங்கி
 உன்னித்தெழும் வாலிபத்தின் நீலவரை காலம் வழியே
 கற்பக்காவினிலே மயில்பீலி போன்ற காதலைப் பெற்றதுவும்,
 அழிவின் நிழலடியில் ஆனந்தத்தை பிடிக்க முயன்றதுவும்
 கடைசித் திருப்பத்தில் சொர்க்கம் நரகத்ததுடன் போட்டியிடும்
 காட்சியும் ...

ஐந்தே வரிகளில் ஸாவித்ரி சரிதம் சொல்லப்படுகிறது. பேரரசன் அசுவபதியின் திருமகளாகப்பிறந்து, சத்தியவானிடம் காதல் கொண்டாள். நாரத மகரிஷி சத்தியவானுக்கு அல்பாயுக என்றதை அவள் பொருட்படுத்தவில்லை. இறைவனின் சாசனத்திற்கு விதியை விட ஆற்றல் உண்டு. திருமணமும் இனிய இல்லறமும், மனத்தில் கவலையும், யோக வாழ்வுமாக ஓராண்டு கழிந்து போயிற்று. இவையனைத்தும் ஐந்து வரிகளில் வடிக்கப்பட்டுவிட்டன. இப்பொழுது அவள் வெற்றி பெற்றேயாகவேண்டும். இச்சோதனையில் நலம் கண்டால் மானுடம் மேன்மையுறும். சந்தேகமில்லை. மாபெரும் இலக்கினை நோக்கிச்செல்பவர்கள் ஆபத்தைக்கண்டு பயப்படக்கூடாது. மனித குலத்தினை அச்சுறுத்தும் மரண சக்தியினை தவிர்க்கவே ஸாவித்ரி அவதரித்திருக்கிறாள். இதுவே உண்மை. ஸாவித்ரியின் மனம் நம்பிக்கைக்கும் கவலைக்கும் நடுவே ஊசலாடுகிறது. கருமேகங்கள் சூழ்ந்து விட்டன. அவை தெய்வீக மழை பொழிந்து மனித வாழ்வினை வளமிக்கதாக்குமோ? அன்றி, விதி வலிது, கொடிது என்றபடி மண்ணினை இருளில் மூடிவிடுமோ? சிறிது நேரம் மனம் ஸ்தம்பித்துவிடுகிறது. இதுவும் வேண்டுவதே என்பார் ஸ்ரீ அரவிந்தர். அமுதத்திற்கு முன்பு ஆலகால விஷம் தோன்றவில்லையோ? ஆன்மிக வாழ்வில் பயணிப்பவன் ஆன்மானுபவம் பெறுவதற்கு முன்பாக ”ஆன்மா இருளில் புதையும் நேரத்தினையும்” எதிர்கொள்ளவேண்டியதே.

கடவுள் அருகாமையில் செல்லும் மனிதனை சிலநேரங்களில்
 ஒரு முழுமையான, இயற்கையைத்தாண்டிய இருள் கவ்விடும்.

தற்சமயம் ஸாவித்ரிக்கு இந்த அனுபவம் ஏற்படுகிறது. இனிய பழங்கதைகளை அசைபோடுவது நின்றுபோகிறது. வருங்காலத்தின் விளிம்பிற்கு வந்துவிட்டாள் ஆனால் இதற்கு வழி எங்கே? இன்றைய தினமோ பரம பூஜ்ஜியமாகத் தோன்றுகிறதே!

வெறுமையின் கொடுமுடியில் அவளது ஆன்மா சூனியத்துடன் தனித்துவிட்டது.

இந்த இடத்தில் நின்று, தான் வெற்றியுடன் நடத்திய யோகத்தையே கவசமாக அணிந்து

அழிவின் விளிம்பில் நின்று தன் நிலையை எடுத்துக்கூறி
உலகின் மரணமாம் குகையில் உயிரின் ஆதரவற்ற உரிமை கோரி
வாழவும் அன்பு காட்டவும் உள்ள தன் உரிமையைக்காக்கவேண்டும்.

கவசமணிந்த சேனை அழிவினை நோக்கிச் செல்வது போல பன்னிரண்டு மாதங்கள் கழிந்து போயின. கடைசி நாட்களோ நடக்க முடியாமல் நடந்து போவதுபோல் இருந்தன. ஸ்ரீ அரவிந்தர் காலம் யாருக்காகவும் தயங்குவதில்லை, நிற்பதில்லை என்பதை இங்கு வலியுறுத்துகிறார். அதனால் நாம் நமது வாழ்வில் ஒரு கணத்தையும் வீணாக்காமல் யோகம் புரிய வேண்டும். எப்பொழுதும் உடலை, உள்ளத்தைத் தயாரான நிலையில் வைத்திருக்கவேண்டும்.

சாவித்ரி தன்னை இப்படி அமைத்துக்கொண்டிருக்கிறாளாம். இங்கே சாவித்ரி வர்ணனையை ஸ்ரீ அரவிந்தர் அதிமானல சைதன்னிய நிலையிலிருந்தவாறு எழுதியுள்ளார் என்பது வெள்ளிடைமலை. அவளை மவுனம் சூழ்ந்திருக்கிறது. ஆயினும், அவளருகே மவுனம் கூட பேசுகிறது. தெய்வீகப்பெண், அழகி, கம்பீரமானவள், ராஜகன்னிகை: அனைத்திற்கும் மேலாக பெண்மையே வடிவானவள்:

அவளைச்சேர்ந்த அனைத்துமே மேன்மையாக இருந்தது.
பரந்த மண்ணின் அருகிலே, விண்ணுடன் நெருக்கம் பூண்டு
அவளது விரிந்த ஆன்மா உயர்ந்து, வேகம் நிறைந்து,
ஒளிமயமான, அமைதியான உலகங்களிலே சஞ்சரித்து,
எண்ணங்களுக்கு அப்பால் மூலபிரகிருதியினை அடைந்தது.

இவளே பராசக்தி சொருபம். இவளே உலகினைத் தோற்றுவித்துக் காத்தளிக்கும் பெருந்தேவி. அவளிடம் நிறைந்து பொங்கும் ஆற்றல்களுக்கு அளவில்லை.

அவளிடம் மவுனம், சொல் இரண்டும் ஒரே சமயத்தில் இருந்தன.

தன்னிலிருந்து மலரும் சாந்தி எனும் தேசம் அவளே.
கடலாகக்காணப்படும் ஒரு கன்னித்தீ.
தேவர்களின் வலிமை, அமைதி இரண்டும் பூண்டாள்.

அறியதொரு செயலுக்காக மனித குலத்தில் அவதரித்திருந்தாலும்,
சாவித்ரி சக்தி சொரூபம். மண்ணிலே நடந்து வரும் இம்மங்கையர்
திலகம் யோகம் புரிந்து தெய்வீக ஆற்றல்களைப் பெற்றிருக்கிறாள்.
இப்பொழுது அவளை எதிர்நோக்கும் சவால் இதுதான்:

அறியாமையையும் மரணத்தையும் பொறுத்துக் கொள்வதா
அல்லது மரணமில்லாப் பெருவாழ்விற்கான பாதை சமைப்பதா,
மனிதனுக்கான தெய்வீகப்போட்டியில் வெற்றியா, தோல்வியா....

சாவித்ரி தோல்வியடைவதற்காக அவதரிக்கவில்லை.

வழி நடத்தி, வெற்றி காண்பதே அவளது நோக்கம்.

மனிதனைப்பிணைத்திருக்கும் விலங்கினை உடைத்தெறிந்து,
மரணபயத்திலிருந்து அவனை விடுவிக்கவேண்டும். இதற்காக
அவள் தனியே நின்று விதியினை எதிர்கொண்டாள். வெற்றி
ஏன் பெற முடியாது? இருள் கவிந்து நாம் தடுமாறும் வேளையில்
ஒரு மின் விளக்கின் ஸ்விச்சைத் தட்டினால் உடனே எங்கும்
ஒளி நிரம்பவில்லையா? முதலில் யாரேனும் தைரியமாக அதைச்
செய்யவேண்டும், அவ்வளவுதான்.

ஒரு துதி, ஒரு உயர்ந்த செயல், ஒரு சிறந்த எண்ணம் கூட,
அறியவொண்ணாத சக்தியுடன் மனிதனின் ஆற்றலை
இணைக்கும்.
பின்னர் சித்துகளெல்லாம் அன்றாடநிகழ்ச்சிகளாகிவிடும்.
ஒரு மேன்மையான செய்கை இயற்கையின் நெறியை மாற்றும்.
ஒரு தனித்த சிந்தனை வல்லமையில் ஓங்கி விடும்.

மனிதன் மரணத்தின் பிடியில் இருப்பது உண்மையே. குருதியும்
சதையுமாக உள்ள அவனிடம் நிரந்தரமானது ஏதுமில்லை. அவனது
ஆன்மாவைத்தவிர அவனிடம் உயர்ந்ததும் ஏதுமில்லை. ஆன்மாவிற்கோ
அழிவில்லை.

இந்த ஆன்மா தெய்வீக நிலைகளிலிருந்து பிரிந்து வந்திருக்கிறது. இயந்திரமயமான மனிதனுள்ளே உயிர்ப்புடன் காணப்படும் சக்தி இதுவே. இந்த தெய்வத்தை உசுப்பி எழுப்பவேண்டும். நல்ல பாம்பினை கிளப்பினால்தான் படமெடுத்து கம்பீரமாக செயற்படும். மனிதனின் ஆன்மாவும் இப்படித்தான். ஆன்மிகப்போர் மனத்தில் நடக்கும்போது, அறிவற்ற, ஜட நிலையிலிருந்து சைதன்னியத்தை அடைந்து தெய்வீகத்திற்குத் தாவிச்செல்லும்.

மரணம் சத்தியவானை கொத்துவதன்மூலம் வாய்மையை அல்லவா அழித்துவிடும்? வாய்மையே உருவான சத்தியவான் உலகின் ஆன்மாவாயிற்றே இந்த சோதனை நேரத்தில் சாவித்திரி புரிந்த யோகம் அவளை மாற்றியமைத்துள்ளதை நாம் காண்கிறோம்.

சாவித்ரியிடம் குடி கொண்ட பராசக்தி இப்பொழுது உயிர்த்தெழுந்தாள்.

சுப்பிரமணிய பாரதியார் இப்படியொரு அனுபவத்தை பாஞ்சாலி சபதத்தில் காட்டுகிறார். திரௌபதியை துரியோதனன் மன்றுக்கு அழைத்துவரச்சொன்னான். இயற்கையே குழம்பியது! தேவர்களெல்லாம் களைப்புற, பராசக்தி மாத்திரம் உயிர்த்தெழுக்கிறாள்.

*வாலை, உமா தேவி, காகாளி, வீறுடையாள்,
மூலமா சக்தி, பொரு மூவிலை வேல் கையேற்றாள்
மாயை தொலைக்கும் மஹாமாயை தானாவாள்
பேயைக்கொலையைப் பிணக்குவையைக் கண்டுவப்பாள்
சிங்கத்தி லேறிச் சிரிப்பால் உலகழிப்பாள்
சிங்கத்திலேறிச் சிரித் தெவையுங்காத்திடுவாள்....
மங்களஞ் செல்வம் வளர் வாழ்நாள் நற் கீர்த்தி
துங்க முறு கல்வியெனச் சூழும் பல கணத்தாள்,
ஆக்கந்தானாவாள், அழிவு நிலை யாவாள்,
போக்கு வரவெய்தும் புதுமையெலாந் தா னாவாள்
மாறி மாறிப் பின்னு மாறி மாறிப்பின்னும்
மாறி மாறிப் போம் வழக்கமே தானாவாள்,
ஆதி பராசக்தி -- அவள் நெஞ்சம் வன்மையுற.....”*

இந்த நிலையிலே திரௌபதி தேவி பராசக்தி மேல் ஆணையிடுவதும்,

பாரதப்போரில் அவளது சபதத்தை வீமன் நிறைவேற்றுவதும் நாம் அறிவோம். ஸ்ரீ அரவிந்தரது மகாகாவியத்தில் தர்மமே படைக்கலனாக, நம்பிக்கையே துணையாக, கடமையினால் உந்தப்பட்டு சாவித்ரி

சாகவதத்தின் உச்சியிலிருந்து தீக்கொழுந்தாம் போர்வீரன்போல்
அடைத்துபோன கதவினை உடைத்தெறியும் சக்தி பெற்று
மரணத்தின் முகத்திலிருந்து அதன் ஊமை நிச்சயத்தை அழித்து
சைதன்னியம், காலம் இரண்டையும் அவள் கடந்து நின்றாள்.

பிரேமா நந்தகுமார்

தருவுருமாற்றம்

ஆங்கிலம் - ஷ்ரத்தாவன்
தமிழாக்கம் - சுந்தரவல்லிசாய்மோகன்

சென்ற இதழில், அஸ்வபதியின் ஆன்மா அகந்தையிலிருந்து விடுபடுவதைப் பார்த்தோம்.

இந்த இதழில், அஸ்வபதி தனது பிராணஜீவனில் அமைந்துள்ள கீழ் இயற்கையை வெல்லுவதையும், “நிர்வாண நிலை” அனுபவத்தை அடைவதையும், பிரபஞ்ச அன்னை தன்னை வெளிப்படுத்தி தானே “உலகின் ஆன்மா” என்று கூறுவதையும், இறுதியில் அஸ்வபதி தெய்வீக அன்னையிடம் பூரண சரணாகதி அடைவது வரை உள்ள பகுதிகளை ஆராய்கிறோம்.

அஸ்வபதியின் ஆன்மா அகந்தையிலிருந்து விடுபடுகிறது. இதனால் அவருக்குள்ளிருந்த தெய்வீகத்தன்மை வெளிப்படுகிறது. இதன் மூலம் பலப்பல ஆன்மிக இரகஸியங்களைக் கண்டறிகிறார் அஸ்வபதி. இந்தத் திருவுருமாற்றத்தால், சூட்சும உலகங்களின் சூத்தாரியான “தெய்விக மாயை” யை அறிந்து, கீழ் இயற்கையை வென்று “ப்ரக்ருதி”யைத் தன் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வருகிறார். இந்தப் புவியை சிருஷ்டிக்கவே அந்த சூட்சும லோகங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன என்றும், படி நிலைகளாக அமைந்துள்ள உலக அடுக்குகளையும், மனித ஜீவியத்தின் பல தளங்களையும் அறிகிறார். இறுதியில் மானுட வாழ்வை தெய்வீக வாழ்வாக்குவது சாத்தியம் என்றும், புவியை ப்ரம்மனின் இருப்பிடமாக்குவது முடியும் என்றும் உறுதியாக நம்புகிறார். அவருடைய யோகப் பயணத்தில் ஆன்மிகச் சிகரங்களை எட்டுவதற்கு இந்தத் திருவுருமாற்றம் அடித்தளமாக அமைகிறது.

அஸ்வபதியின் யோகப் பயணம் தொடர்கிறது. தனது யோகப் பயணத்தில் அவர் மனிதனது ஜீவியம் (conscious) வளருவதற்காக மனிதனுக்குள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் பலவிதமான ஜீவியத் தளங்களையும், (conscious planes) மனித வாழ்வின் நோக்கத்தையும், மனிதனுக்கும் - பிரபஞ்சத்திற்குமான தொடர்பையும் சார்ந்த பரம இரகஸியங்கள் அனைத்தையும் தெளிவாக அறிகிறார்.

நமது ஆராய்ச்சியில் முக்கியமான இரண்டு கட்டங்களை நாம் இங்கே ஆராய்கிறோம்.

முதல் கட்டத்தில், அகந்தையிலிருந்து விடுபட்ட அஸ்வபதி தன் முன்னேயுள்ள பேரின்ப உலகைக் காண்கிறார். ஆனால் அதற்கான நுழைவாயிலை அவரால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அப்பொழுது அஸ்வபதி, "ஏன் இந்தத் தடை? இந்தத் தடைக்கான காரணம் என்ன?" என்று ஆராய்கிறார். அஸ்வபதி தன் யோகத்தால் தடைக்கான காரணத்தை அறிகிறார். ஆழ்மனம் என்கின்ற இருண்ட பாதாளத்தையும், அதன் பரம இரகஸியங்களையும், பேருண்மையையும் அறிகிறார். அவர் கண்டறிந்த உண்மைகள் இதுவரை உலகில் யாருமே அறிந்திராத ஆன்மிக உண்மைகளாகும்.

தனது ஆராய்ச்சியில் அஸ்வபதி, மனிதன் தன் பிராண ஜீவனில் அமைந்துள்ள கீழ் இயற்கையை வெல்லாமல் மேலே மேலே ஆன்மிகச் சிகரங்களை அடைய முடியாது என்று அறிந்து தன் தவ வலிமையால் இந்தத் தடையை வெல்கிறார். இந்த வெற்றிதான் அவருக்கு அடுத்தடுத்து அமைந்துள்ள ஆன்மிகச் சிகரங்களுக்கு செல்லும் வெற்றிப் பாதையாக அமைகிறது. பல உணர்வுத் தளங்களைத் தாண்டி இறுதியில் அஸ்வபதி "மனதின் ஆன்மா" (Self of Mind) என்ற தளத்தை அடைகிறார். இங்கே அவர் நிர்வாண அனுபவத்தை அடைகிறார். அஸ்வபதி தாம் உச்சியை அடைந்து விட்டதாக நினைக்கிறார். அவரது ஆன்மா திருப்தியுறாமல் அவர் இன்னும் உச்சிக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று உணர்த்துகிறது. பின்னர் இதையும் தாண்டி பிரபஞ்ச அன்னையின் தரிசனம் கிடைக்கப் பெறுகிறார்.

பின் வரும் பகுதிகளில் நாம் ஆழ்மனத்தின் பாதாள இரகஸியம், அதை அஸ்வபதி வெல்வது, நிர்வாண அனுபவம் அடைவது ஆகியவற்றைப் பார்க்கப் போகிறோம்.

அஸ்வபதி தன் தடையை அறியும் காவ்ய வரிகள்:
ஆழ்மன இரகஸியங்களை வர்ணிக்கும் காவ்ய வரிகள்:

This world of bliss he saw and felt its call,
But found no way to enter its joy;

Across the conscious gulf there was no bridge.
A darker air encircled still his soul
Tied to an image of unquiet life.
In spite of yearning mind and longing sense,
And a vision dimmed by care and sorrow and sleep
All this seemed only a bright desirable dream
Conceived in a longing distance by the heart
Of one who walks in the shadow of earth-pain.
Although he once had felt the Eternal's clasp.
Too near to suffering worlds his nature lived.
And where he stood were entrances of Night.

(p. 128)

அஸ்வபதி அறிந்த ஆழ்மன இரகஸியங்கள்:

In a world where neither hope nor joy could come
The ordeal he suffered of evil's absolute reign,
Yet kept his intact his spirit's radiant truth.

He sounded the mystery dark and bottomless
Of the enormous and unmeaning deeps
Whence struggling life in a dead universe rose.
There in the stark identity lost by mind
He felt the sealed sense of the insensible world
And a mute wisdom in the unknowing Night.
Into the abysmal secrecy he came
Where darkness peers from her mattress, gray and nude,
And stood on the last locked subconscious's floor
Where Being slept unconscious of its thoughts
And built the world not knowing what it built.
There waiting its hour the future lay unknown,
There is the record of the vanished stars.
There in the slumber of the cosmic Will
He saw the secret key of Nature's change.
A light was with him, an invisible hand
Was laid upon the error and the pain

Till it became a quivering ecstasy,
The shock of sweetness of an arm's embrace.
He saw in Night the eternal's shadowy veil,
Knew death for a cellar of the house of life,
In destruction felt the creation's hasty pace,
Knew loss as the price of a celestial gain
And hell as a short cut to heaven's gates.

Night opened and vanished like a gulf of dream,
Into being's gap scooped out as empty Space
In which she had filled the place of absent God,
There poured a wide intimate and blissful Dawn;
Healed were all things that Time's torn heart had made
And sorrow could live no more in Nature's breast:
Division ceased to be, for God was there.
The soul lit the conscious body with its ray,
Matter and spirit mingled and were one.

(p. 230-32)

காவ்ய வரிகளின் சாரம்:

அகந்தையிலிருந்து விடுபட்ட அஸ்வபதி தன் முன்னால் உள்ள பேரின்ப உலகினைப் பார்த்தார், அதன் அழைப்பையும் உணருகிறார். ஆனால் அந்த ஆனந்தத்தில் நுழைந்து திளைப்பதற்கு எந்த வழியும் அவருக்குப் புலப்படவில்லை. அடிமனதிலுள்ள ஜீவியத்தை அடைவதற்குத் தடையாயுள்ள இந்தப் பாதாளத்தைக் கடப்பதற்கான எந்தவொரு பாலமும் இல்லை. அவருடைய ஆன்மாவோ இன்னமும் ஒரு கருமேகத்தால் சூழப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கிறார். அதாவது அவருடைய ஆன்மா இன்னமும் அமைதியற்ற இந்தப் புவி - வாழ்க்கையோடு பிணைக்கப்பட்டிருப்பதை அறிகிறார்.

அடைந்திடவேண்டும் என்ற அவாக் கொண்ட சிந்தனையும், தான் விரும்பும் விழுப்பொருளைப் பற்றிய கூர்ந்த அறிவும் கொண்டிருந்த போதும் அவ்வேளையில் அஸ்வபதிக்கு எதுவும் புரிபடவில்லை. ஒரு கவலை, வருத்தம், எதையும் கவனிக்க விடாத துயில் நிலை இவை எல்லாம் சேர்ந்து அவரது உயிரிலக்குச் சிந்தனையை துயருற்றதாய்

ஆக்கியது. மண்ணக வேதனையின் நிழற்படிவிலேயே நடந்து வந்த ஒருவனின் இதயத்தினாலே ஆசைப்பட்டவொரு தொலைவான உயரத்திலே, கருத்தளவில் உருவாக்கப் பட்டதான, ஒளிக்கிறதான, விரும்பத்தக்கதான, ஒரு கனாக் காட்சியாகவே அனைத்தும் அவருக்கு மேலீடாகத் தென்பட்டது.

அஸ்வபதி ஒரு காலத்தில் நித்தியப்பேறாம் சத்திய ஜீவியத்தின் தழுவல் சுகத்தை உணர்ந்திருந்தவர்தான். என்றாலும், துயரத்திலேயே உழல்கின்ற உலகுகளின் வெகு அருகாமையில் அவரது கீழான இயற்கை (தாழ்ந்த ஜீவன்) தங்கிவாழ்ந்தது. மற்றும் எங்கெல்லாம் அவர் நின்றாரோ அவை யாவும் அறியாமை ஆகிய இருண்மைக் கோட்டையின் நுழைவாயில்களேயாம். எந்தவொரு உலகில் நடக்குமென்ற நம்பிக்கையோ அல்லது களிப்புப் பரவசமோ கிட்டப்பெறாதோ, அத்தகு உலகாம் பொல்லாங்கே சூழ்ந்த உலகில் அடிமையாக ஆட்படுத்தப்பட்டு மிகக்கடும் சோதனைக்கு உள்ளானார் அஸ்வபதி. அந்தச் சமயத்திலும் கூட அவரது ஆன்மா பேருண்மையோடு தான் கொண்டிருந்த தொடர்பை தக்க வைத்துத் தன்னைப் பேணிக் காத்துக்கொண்டது..

மாபேரளவுடையதும், பகுத்தறிந்திட முடியாததுமாய் இருந்த படுபாதாளமாய், இருண்டுகிடந்த ஆழம் காணவியலாத, புதிர்நிலையை ஆழம் கண்டறிய ஆராயலானார் அஸ்வபதி. உயிர்த்துடிப்பே அற்றவொரு பிரபஞ்சத்திலே எந்தக் கருவறையிலிருந்து இந்தப் போராட்டமான உயிர்ப்பொருளான வாழ்க்கை எழுந்து வந்தது என்ற உண்மையையும் கண்டுபிடிக்க முனைந்தார். மனதால் முற்றிலும் தனது ஐக்கியத்தை இழந்திருந்த, அறிய வொண்ணா இருண்மையின் ஆழ்தடத்திலே ஞானமானது ஊமையாய்க் கிடப்பதையும், அர்த்தமற்றதாய்த் தோன்றும் இந்தப் புவியின் உண்மை அங்கே முத்திரையிடப்பட்டு மூடிக்கிடப்பதையும் உணர்ந்து கொண்டார். ஆழம் அறியப்படாத பாதாள இரகஸிய அறையை வந்தடைகிறார் அஸ்வபதி. ஆங்கோ இருளானது சாம்பல் நிறத்தில், ஆடையில்லாமல் தனது முரட்டுப் படுக்கையினின்றும் வெளிப்படுகின்றது. ஜீவியமோ தன்னைச் சிறிதாக்கிக் கொண்டு, தாழிட்டுக் கொண்டு ஆழ்மனதின் கடைசித் தளத்தில் உறங்கிக் கிடக்கிறது. இந்த அறையின் நுழைவாயிலில் நிற்கிறார் அஸ்வபதி. இங்குதான் மூலமானதும், நிலைபேறானதும் ஆகிய மெய்மை சிந்தனைகளின்றி, தான் என்ன படைக்கிறோம்

என்ற பிரக்களையே இன்றி உலகைப் படைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

அந்த இடத்தில்தான் எதிர்காலம் தனது முறை எப்போது வருமெனத் தெரியாமல், அதன் நேரத்துக்காகக் காத்திருக்கிறது அங்கே மறைந்து போய்விட்ட விண்மீன்களின் (கடந்த கால வேளைகளின்) பதிவுக் குறிப்புப் பட்டயத்தகடும் உள்ளது. இங்கே பிரபஞ்சத்தின் விருப்ப ஆவணம் ஆழ்துயிலிலிருந்தது. அஸ்வபதி இங்கே ப்ரக்ருதியின் செயற்பாடுகளுக்கான இரகசியத் திறவுகோலை கண்ணுற்றார். அங்கே இருப்பதை அவர் காணவும், அவருக்கு வழிகாட்டவும் அவரிடம் ஒரு விளக்கு இருந்தது. கண்ணுக்குப் புலப்படாத கையொன்று வந்து “பிழை”யின் மீதும்” “வேதனை”யின் மீதும் தொட்டது. அந்தத் தொடுகை துடிக்கவைக்கும் ஒரு ஆனந்தப் பரவசமாக மாறும் வரையிலும் நீடித்தது. தோளோடு சேர்த்து அணைத்துத் தந்ததொரு இனிமையான அதிர்ச்சியாயும் அது அமைந்தது.

(பிழையும் வேதனையும் ஆனந்தப் பரவசமாக மாற்றப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, அஸ்வபதி பல எதிர்மறை - மறுதலைகளின் உண்மையை உணரலானார்:)

இருளாம் அசுரனிலே தனிமுதலாம் ப்ரம்மனின் நிழலாடும் முகத்திரையைக் கண்ணுற்றார். இறப்பினையோ புது வாழ்விற்கான நிலவறைக் கூடமாக அறியலானார். அழித்தொழித்தலோ படைப்புச் செயலின் வேகநடை என்றும், இழப்போ விண்ணிலக ஆதாயத்திற்கான விலை என்றும், மற்றும் நரகமோ சொர்க்கத்திற்குச் செல்லும் குறுக்கு வழி என்றும் அறிகிறார்.

திறந்து கொண்ட அடரிருட் பாதையானது, கனாக்காட்சியின் ஒரு நீர்ச்சுழல் போலே மறைந்துபோனது.

மெய்ம்மையின் நிரப்பிடத்தை குடைந்தெடுத்த பெருவெளியினுள்ளே, அங்கு வந்திராத தனிமுதலாம் கடவுளுக்காக விட்டிருந்த இடத்தை இயற்சக்தியாம் ப்ரக்ருதி நிரப்பியிருந்தாள். அங்கே உள்ளார்ந்த இன்பநிறைவுடைய தெய்வீக விடியலின் ஒளியானது மழையெனப் பொழியலானது. காலக் கடவுளின் நைந்துபோன இதயம் உண்டாக்கிய அனைத்துப் புண்களும் குணப்படுத்தப் பட்டன. மற்றும் ப்ரக்ருதியின் நெஞ்சிலே துயரம் இனியேதும் இருந்திட வழியில்லாமல் போனது: அங்கே ஆண்டவன் இருந்ததனாலே பிரிவு என்பது முடிவுக்கு

வந்துவிட்டது. சத்தியஜீவியம் கொண்ட, உடலினை ஆன்மாவானது அதன் ஒளிக்கதிராலே ஒளிர்வித்தது. உள்ளே இருந்த ஜீவிய ஆற்றலும், ஆத்மனாம் இந்தப் பிரபஞ்ச மெய்மையும் கலந்து இரண்டும் ஒன்றாய்க் கிடந்தன.

மேலே நாம் ஆழ்மன இரகஸியங்களைக் காவ்ய வரிகள் வர்ணிப்பதையும் அதன் சாரத்தையும் பார்த்தோம். இப்போது இதற்கு இணையான ஸ்ரீஅரவிந்தர் ஆழ்மனதை விவரிக்கும் அவரது கடிதமொன்றைப் பார்க்கிறோம்.

ஸ்ரீ அரவிந்தரின் கடிதம்

The cardinal defect, that which has been always standing in the way and is now isolated in an extreme prominence, is seated or at least is at present concentrated in the lower vital being. I mean that part of the vital-physical nature its petty and obstinate egoism which actuates the external human personality, that which supports its surface thoughts and dominates its habitual ways of feeling, character and action. I am not concerned here with the other parts of the being and I do not speak of anything in the higher mind, the psychic self or the higher and larger vital nature; for, when the lower vital rises, these are pushed into the background, if not covered over the time, by this lower vital being and this external personality. Whatever there may be in these higher parts, aspiration to the Truth, devotion, or will to conquer the obstacles and the hostile forces, it cannot become integral, it cannot remain unmixed or unspoilt or continue to be effective so long as the lower vital and the external personality have not accepted the Light and consented to change. It was inevitable that in the course of the sadhana these inferior parts of the nature should be brought forward in order that like the rest of the being they may make the crucial choice and either accept or refuse transformation. My whole work depends upon the movement; it is the decisive ordeal of this yoga. For the physical consciousness and the material life cannot change if this does not change. Nothing that may have been done before, no inner illumination, experience, power or Ananda is of any eventual value, if this is not done.

இந்தக் கடிதத்தின் சாரம்:

நமது ப்ராண ஜீவனில் உள்ள கீழ் இயற்கையானது, (தாழ்ந்த ஜீவன்) தனித்திருந்த போதிலும், நடு நாயகமாய் நமக்குள் இருந்து கொண்டோ அல்லது நம்மீது ஒரு முனைப்பட்டுக் கொண்டோ மிகப் பெரிய குறையாக நம் வழியில் நின்று கொண்டிருக்கிறது. சில்லறைத்தனமானதும், பிடிவாதமாக மாற மறுப்பதும் ஆன அகந்தையையே - நமது பௌதிக உணர்விலுள்ள இந்தப் பகுதியையே நான் குறிப்பிடுகிறேன். இதுவே மனிதனின் புற-ஆளுமையாயும், (external personality) செயல்படுகிறது. அதாவது இதுவே மனிதனின் மேல் மனச் சிந்தனைகளை ஆதரிப்பதாயும், தனக்குப் பழக்கப்பட்ட உணர்வின் மூலம் அவனை கட்டுப்படுத்துவதாயும், அவனது நடத்தையாயும், செயலாயும் இருக்கிறது. இங்கே நான் ஜீவனின் பிற பகுதிகளில் அக்கறை காட்டவில்லை. அதே போல் நான் இங்கே உயர்மனம், சைத்திய இருப்பு, பிராணனின் உயர்ந்த பரந்த இயற்கையை பற்றியும் பேசவில்லை. கீழ் இயற்கை மேலெழும் நேரத்தில் இவைகள் பின்னுக்குத் தள்ளப்படுகின்றன. அந்த நேரத்தில் இவை இந்தத் தாழ்ந்த ஜீவனாலும், புற ஆளுமையாலும் மறைக்கப்பட்டு விடுகின்றன. இந்த உயர்பகுதிகளில் என்ன இருந்த போதிலும் ---- சத்தியத்திற்கான ஆர்வம், பக்தி, தடைகளையும், தீய சக்திகளையும் வெல்ல வேண்டும் என்ற உறுதி, இது போன்று என்ன இருந்தாலும் அவைகள் ஒருங்கிணைய முடியாது. கீழ் இயற்கையும், புற ஆளுமையும் ஒளியை ஏற்று மாறிட சம்மதிக்காத வரை இந்த உயர் இயற்கையானது கலப்படமின்றியோ, தூய்மையாகவோ, நீடித்து நிலைத்து நிற்பதாகவோ செயல்பட முடியாது. நம்முடைய யோக சாதனையில் இந்தத் தாழ்ந்த பகுதிகளை முறையாக முன்னுக்குக் கொண்டு வர வேண்டும் என்பது தவிர்க்க இயலாத ஒன்றாக இருக்கிறது. ஜீவனின் பிற பகுதிகளைப் போலவே மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும், மறுப்பதுவுமான முக்கிய முடிவை அவைகளே தெரிவு செய்கின்றன. எனது முழு வேலையும் இந்த இயக்கத்தைப் பொறுத்தே இருக்கிறது. உறுதியான, நீண்ட, மிகவும் வருத்தக் கூடிய ஒரு யோகமாக இது இருக்கிறது. இந்தக் கீழ் இயற்கை, புற ஆளுமை மாறவில்லை என்றால் ஜடத்தின் ஜீவியத்தையும், (physical consciousness) பொருளாலான இந்த வாழ்க்கையையும் மாற்ற முடியாது. இது நடக்காதவரை உள்ளூரை திருஷ்டியோ, அனுபவமோ, ஆற்றலோ, ஆனந்தத்தை உணரும் நிகழ்வுகளோ இது போன்ற எதையும் நாம் பெற முடியாது.

கீழ் இயற்கை ஒளியை ஏற்று மாறச் சம்மதிப்பது என்பது இந்த யோகத்தின் முக்கியமான மாற்றமாகும்.

கட்டுரை தொடர்கிறது:

தனது "கீழ் இயற்கையை" வென்ற அஸ்வபதி இதனை அடித்தளமாகக் கொண்டு ஜீவியத்தின் பல தளங்களையும் அடைந்து இறுதியில் "மனதின்" ஆன்மா என்ற தளத்திற்கு வருகிறார். இவருக்கு இங்கே நிர்வாண நிலையின் அனுபவம் கிடைக்கிறது.

முதலில் தான் அடைய வேண்டிய உச்சிக்கு வந்து விட்டதாய் நினைக்கிறார். பின்னர் ஆன்மாவின் தூண்டுதலால் தான் அடைய வேண்டிய இலக்கு இதுவல்ல என்று அறிந்து இதையும் கடக்கிறார்.

இவற்றை விவரிக்கும் காவ்யவரிகளும், தமிழில் அதன் சாரமும்:

He stood on a wide arc of summit Space
Alone with an enormous Self of Mind
Which held all life in a corner of its vasts.

.....

In the still self he lived and it in him;
Its mute immemorable listening depths,
Its vastness and its stillness were his own;
One being with it he grew wide, powerful, free.

.....

There he could stay, the Self, the Silence won:
His soul had peace, it knew the cosmic Whole.

.....

Then suddenly a luminous finger fell
On all things seen or touched or heard of felt
And showed his mind that nothing could be known;
That must be reached from which all knowledge comes.

.....

A shadow seemed the wide and witness Self,

Its liberation and immobile calm
 A void recoil of being from Time-made things,
 Not the self-vision of Eternity.
 Deep peace was there, but not the nameless Force:
 Our sweet and mighty Mother was not there
 Who gathers to her bosom her children's lives,
 Her clasp that takes the world into her arms
 In the fathomless rapture of the Infinite,
 The Bliss that is creation's splendid grain
 Or the white passion of God-ecstasy
 That laughs in the blaze of the boundless heart of Love.
 A greater Spirit than the Self of Mind
 Must answer to the questioning of his soul.

(p. 283-288)

வரிகளின் சாரம்:

(ஏணிப்படி ஒழுங்கிலே படிப்படியாய் மேலேறி வந்த அஸ்வபதிக்கு இங்கோர் இடை ஓய்வு கிடைக்கின்றது). ஒளிர்ந்திடும் ஆத்மனின் மாபேரளவுடைய பிரபஞ்ச மெய்ம்மையுடன் (Self of Mind) தன்னந்தனியே அஸ்வபதி விண்ணளாவிய வெளியினில் அமைந்த அகலமானதொரு வில்லுரு பாகத்தின் மேலே நின்றார். அந்தப் பிரபஞ்ச மெய்ம்மை எந்த அளவுக்கு விரிந்து பரந்திருந்தது எனின், அதன் ஏதொவொரு மூலையின் ஓரமே ஒட்டுமொத்த உயிரும் இடம்பெறப் போதுமானதாக இருந்தது. அசைவிலாது அமைந்தவொரு உள்ளுருதனிலே அவர் வசித்தார். அந்த உள்ளுருவோ அவரினுள் வசித்தது. அதன் சந்தடியில்லாததும் தடம்காண இயலாததுமான ஆழங்களையும், விரிவினையும், அமைதியையும் தனக்கே சொந்தமாய் அனுபவிக்கலானார். உள்ளுருவும் அவரும் ஒன்றேயென ஆனதால், முழுமையான ஆற்றல் கொண்டவராயும், சுதந்திரமான நிலையைச் சுகித்தவராயும் பெரிதாக வளர்ந்தார்.' அவர் தங்கவேண்டிய இடத்துக்கு ஒருவழியாக வந்துவிட்டதை அஸ்வபதி உணர்ந்தார். அந்தப் பிரபஞ்ச மெய்ம்மையையும், ப்ரம்ம மோனத்தையும் தாம் வென்றுவிட்டதை அறிந்துகொண்டார். கலக்கமில்லாத அமைதிப் பாங்கினை அவரது ஆன்மாவும் அடைந்திட்டது. பிரபஞ்சம் முழுதையுமே அது அறியலாயிற்று.

அஸ்வபதி கண்ணுற்ற, தொட்டுணர்ந்த, செவிமடுத்த, உணர்ந்தறிந்த அனைத்தின் மேலுமே அப்போது, திடீரென்று, ஒளிபடைத்த ஒரு கரமானது விழுந்தது. அவ்விதம் வந்த தொடுகையானது, எந்தவொன்றையுமே அவரால் அறிந்திட முடியாது என்பதை அவரது மனத்துக்குக் குறிப்பால் உணர்த்தியது. அனைத்து ஞானத்தையும் அளித்திடவல்ல மூலமாம் சத்திய ஜீவியத்தை அவர் எட்டிடவேண்டியது அவசியமாகும், அதனை அடைந்தால்தான் அவருக்கு எல்லாமும் புலப்படும். விஸ்தாரமாயும், சாட்சியுமாய் இருந்தபடி அனைத்தையும் கவனிப்பதாகவும் உள்ள பிரபஞ்ச மெய்ம்மையோ அதன் தெளிவாகத் தெரியவேண்டிய உண்மைத் தன்மையை இழந்ததால் ஒரு நிழற்படிவாகத் தோற்றமளித்தது. நித்தியப்பேற்று மெய்ம்மையின் - அதற்கே உரித்தான அறிவு விளக்கமாம் - விடுதலையான போக்கும், அசைவிலாத தெளிவமைதியும் என்னவாயிற்று? காலதேவன் நிர்ணயித்த வேளையில் மெய்ம்மையை வெளிக்காட்டும் பாங்கினின்றும் பின்னுக்கு உந்தப்படுமொரு எதிர்த்தாக்கு விசையாகவே அது வெறுமையாய்த் தோற்றமளித்தது.

அங்கே தடம் காணமுடியாத அமைதி காணப்பட்டதே தவிர, சொற்பதம் கடந்த அதிர்கிற ஆற்றலைக் காணவில்லை:

எவள் தன் குழந்தைகளின் உயிர்களையெல்லாம் தனது மடியிலே ஒருங்கு சேர்த்து வைத்திருப்பவளோ, எவளது அணைப்பானது உலகையே தனது தோள் சேர்த்து வைத்து, ஆழம்காண முடியாத அளவுக்கு வரம்பிலியான பிரபஞ்ச மெய்ம்மையின் ஆனந்தப் பரவசத்தில் ஆழ்த்திடுமோ, எவள் தனது எல்லையே இல்லாப் பேரன்பினால் பேரின்பத்தையும், தெய்விகப் பரவசத்தையும் பொழிந்து அற்புதமான வித்தினைப் பராமரிப்பவளோ' அந்த இனிமை நிறைந்த, வல்லமை மிக்க நம் தெய்வீக அன்னையை அங்கு காணவில்லை.

அஸ்வபதி வந்து சேர்ந்த இடத்துப் பிரபஞ்ச மெய்ம்மையினால் அவரது ஆன்மாவைத் திருப்திப்படுத்த முடியவில்லை. அவரது ஆன்மாவின் கேள்விக் கணைகளுக்கு இதனினும் பெரியதொரு மெய்ம்மையால் மட்டுமே பதிலளிக்க இயலும்.

,,,

To be was a prison, extinction the escape.

(p. 288)

இங்கே வாழ்தலோ சிறைப்பட்டவொரு நிலையாய் இருந்தது
மறைதலோ தப்பிடும் நழுவலாய்த் தெரிந்தது.

இங்கே பிரபஞ்ச அன்னை, “ உலகின் ஆன்மா ” வாக
வெளிப்படுகிறாள். அவளுடைய அருளாலும், ஆற்றலாலும்
சிருஷ்டியின் உச்சியை அடைகிறார். அஸ்வபதியின் மனம்
அன்னையிடம் சரணடைகிறது.

அஸ்வபதியின் சரணாகதியை விளக்கும் காவ்ய வரிகள்:

Ever disguised_she awaits the seeking spirit;
Watcher on the supreme unreachable peaks,
Guide of the traveller of the unseen paths,
She guards the austere approach to the Alone.
At the beginning of each far-spread plane
Pervading with her power the cosmic suns
She reigns, inspirer of its multiple works
And thinker of the symbol of its scene.
Above them all she stands supporting all,
The sole omnipotent Goddess ever-veiled
Of whom the world is the inscrutable mask;
The ages are the footfalls off her tread,
Their happenings the figure of her thoughts,
And all creation is her endless act.
His spirit was made a vessel of her force;
Mute in the fathomless passion of his will
He outstretched to her his folded hands of prayer.
Then in a sovereign answer to his heart
A gesture came as of worlds thrown away,
And from her raiment's lustrous mystery raised
One arm half-parted the eternal veil.
A light appeared still and imperishable.
Attracted to the large and luminous depths
Of the ravishing enigma of her eyes,
He saw the mystic outline of a face.
Overwhelmed by her implacable light and bliss,

An atom of her illimitable self
 Mastered by the honey and lightning of her power,
 Tossed towards the shores of her ocean-ecstasy,
 Drunk with a deep golden spiritual wine,
 He cast from the rent stillness of his soul
 A cry of adoration and desire
 And the surrender of his boundless mind
 And the self-giving of his silence heart.
 He fell down at her feet unconscious, prone.

(p. 294-95)

காவ்யவரிகளின் சாரம்:

வேண்டி அழைத்தவண்ணம் தன்னை நாடிவரும் ஆன்மாவுக்காக, மாறுவேடத்தில் மறைந்துள்ள நிலையில் அவள் எப்போதும் காத்திருக்கிறாள். வேறெதனையும் விடச் சிறப்புடன் திகழ்வதாய் உள்ளவளாம், எட்டிட இயலாத சிகரங்களை விழிப்போடு காத்துவரும் தெய்வீகக் காவலாளியாய் இருக்கிறாள். இதுவரை பார்த்திராத பாதைகளிலே தேடிவரும் யாத்திரிகர்களுக்கான ஆன்மிக வழிகாட்டியாய்த் திகழ்கிறாள். தன்னந்தனியாய் வீற்றிருக்கும் தனிமுதலைச் சென்றடையும் வழித்தடங்களை அவள் பாதுகாக்கிறாள்.

வெகுதொலைவு வரையிலும் பரவிக்கிடக்கும் ஒவ்வொரு தளத்தின் தொடக்கப் பகுதியிலும், இயலுலகத்துச் சூரியரையெல்லாம் தனது திறத்தினால் ஊடுருவிப் பரவிடச்செய்த வண்ணமாய் ' அதன் பன்மடங்குச் செயற்பாடுகளுக்கான அகத்துண்டுதலை அளிப்பவளாயும், அந்தச் செயற்களத்தின் குறியீடுகளைப் பற்றிய சிந்தனைச் சிற்பியெனவும் அவள் ஆட்சி செலுத்துகிறாள்.

அவள் எல்லாத் தளங்கட்கும் மேலே நின்றபடியே, அவளது சர்வவல்லமையினால் அவற்றுக்கு ஆதாரம் தருகிறாள். தனியொரு சத்தியான எல்லாம் வல்ல தேவியானவள் எப்போதும் முகத்திரை போர்த்தபடி உள்ளாள். அவளுக்கு இந்த உலகே ஒரு ஆராய்ந்தறியக் கூடாத முகமூடியாய் அமைகின்றது. அவள் போடும் நடையில் விழுகின்ற காலடிப் பதிவுகளே காலதேவனின் யுகங்களாகின்றன. சம்பவிக்கும் நிகழ்ச்சிகள் யாவும் அவளது சிந்தனைத் தொடர்களில்

முன்னமே விரிந்த காட்சிகளாகும். முழுமொத்த சிருஷ்டியுமே உண்மையில் அவளது முடிவிலா லீலையே.

திருவுருமாற்றம் செய்விக்க வல்லதாம் அன்னையின் ஆற்றலானது அஸ்வபதியின் மெய்ம்மையாம் கலத்தினுள்ளே வந்திறங்கியது. அவரினுள் ஆழங்காண முடியாத ஆழத்திலே கனன்றுகொண்டிருந்த ஆர்வக்கனலினால், பேச்சிலா நிலையிலே, அன்னையை நோக்கி வணங்கிக் கூப்பிய கைகளை விரித்து நீட்டினார்.

இறைஞ்சிய அஸ்வபதியின் இதயத்துக்கு, இறைமை சான்ற பதிலாக, உலகனைத்தையும் வீசியெறியும் வீச்சினை ஒப்பதொரு உணர்ச்சிக் குறிப்பு அவரை நோக்கி வந்தது. மேலும், அவளது பளபளப்பான உடுப்பினின்றும் ஒரு முன்னங்கை நீண்டு, சால்வதமான முகத்திரையை விலக்கிடும் விதமாய்ச் சற்றே விரிந்தது.

அசைவற்றதாயும், முடிவில்லாததுமான ஒளிவிளக்கு ஒன்று அங்கே தோன்றியது.

அவளது கண்களின் பரவசப்படுத்துகிறதான புதிர்ப்பொருள் சுட்டிய — மிகப் பெரியதும், ஒளிர்வதுமான — ஆழ்தடங்களினால் அஸ்வபதி ஈர்க்கப்பட்டார். ஒரு வதனத்தின் தெய்வத்தன்மைய உருவரையை அவர் அங்கே கண்டார்.

தவிர்க்க முடியாததாயும், கட்டளையிடும் பாங்கிலும் அமைந்த அன்னையின் ஒளிவீசும் பார்வையால் மற்றும் அவள் உண்டாக்கும் மகிழ்ச்சிப் பரவசத்தால் அஸ்வபதி தாங்கவொண்ணாத உணர்ச்சிப் பெருக்கில் மூழ்கடிக்கப்பட்டார். அவளது எல்லையில்லாத பிரபஞ்ச — மெய்ம்மையின் மிகமிகச் சிறியதொரு அணுக்கூறாகத் தன்னைப் பார்த்தார் அஸ்வபதி. அவளது ஆற்றலின் தேனினிமைப் பாங்கும், மின்னலொளி வீச்சும் அவரைக் கட்டிப்போட்டு அடக்கிவிட்டது! ஆனந்தப்பரவசத்துப் பெருங்கடலின் கரையோரங்களில் இங்குமங்குமாய் அலைக்கழிக்கப்பட்டும், அடர்த்தி மிகுந்ததும் பொன்னிறம் கொண்டதுமான அகநிலை சார்ந்த மதுவினை அருந்தித் தாங்கமுடியாத அளவுக்குக் கிளர்ச்சியூட்டப்பெற்றும், அவரது ஆன்மாவின் ஓசையற்ற நிலை நீங்கியதன்பின் வழிபாடும் தேடலும் சேர்ந்து செய்த பேரொலியே கேட்டது. அவரது எல்லையில்லாச் சிந்தனைத்தொடர் சரணடைந்தது.

அவரது மோன இதயத்தின் சுய - அர்ப்பணிப்பும் நடந்தேறியது.

பொறியுணர்வெல்லாம் பறந்தோடிட, அஸ்வபதி அன்னையின்
பாதங்களிலே நெடுஞ்சாண்கிடையாக விழுந்து பணிந்தார்.

இந்த இதழின் இறுதிப் பகுதியாக, அஸ்வபதி தன் ஆன்மாவைக்
கண்டறிவதையும், தன் ஆன்மாவை அன்னை குடியிருக்கும்
கோவிலாக மாற்றுவதற்கு வேண்டிய அனைத்துச் செயல்களையும்
அறிவதையும், செய்வதையும் பார்க்கிறோம்.

காவ்ய வரிகள்:

He stood compelled to a tremendous choice.
All he had been and all towards he grew
Must now be left behind or else transform
Into a self of That which has no name.

(p. 307)

காவ்ய வரிகளின் சாரம்:

அன்னையிடம் சரணடைந்த அஸ்வபதி முடிவான ஒன்றைத்
தேர்ந்தெடுக்க வேண்டிய கட்டாய நிலையில் இருக்கிறார்.
அவர் எவற்றையெல்லாம் வைத்திருந்தாரோ, எந்த
இலட்சியத்திற்காகவெல்லாம் தன்னை வளர்த்துக் கொண்டாரோ
அவை அனைத்தையும் அவர் விட்டுவிட வேண்டும் அல்லது,
அவர் பெயரேதும் பெற்றிடா அந்த "அது" வாகத் திருவுருமாற்றம்
கொண்டிட வேண்டும். இந்த இரண்டில் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுக்க
வேண்டிய கட்டாய நிலையில் இருக்கிறார் அஸ்வபதி.

அஸ்வபதி திருவுருமாற்றத்தையே தேர்ந்தெடுக்கிறார். அஸ்வபதி
தன் ஆன்மாவைக் கண்டறிகிறார்.

காவ்ய வரிகள்:

Self's vast spiritual silence occupies Space;
Only the Inconceivable is left,

Only the Nameless without space and time:
Abolished is the burdening need of life:
Thought falls from us, we cease from joy and grief;
The ego is dead; we are freed from being and care,
We have done with birth and death and work and fat.

(p. 310)

காவ்ய வரிகளின் சாரம்:

ஆன்மாவின் பரந்த ஆன்மிக மெளனம் பரவெளியை நிறைத்திருந்தது. பெயரில்லாததாம், காலமும் இடமும் அற்றதாம், கிடைப்பதற்கரிய அந்த “ஒன்று” மட்டுமே அங்கில்லை. பாரம் மிகுந்த வாழ்வின் தேவைகள் அங்கே இல்லை. எண்ணங்கள் அற்றுப் போயின. சுக துக்கம் அனைத்தையும் கடந்தோம். அகந்தை அழிந்தது. மனிதனாய் இருப்பதிலிருந்து விடுதலை அடைந்தோம். பிறப்பு, இறப்பு, வேலை, விதி என்ற அனைத்தையும் கடந்துவிட்டோம்.

அஸ்வபதி சிகரத்தை எட்டிவிட்டதாக நினைக்கிறார். ஆனால் அவரது ஆன்மாவோ தனது தாகம் தீர்வில்லையெனவும், இன்னும் தனது இலக்கை எட்டவில்லையெனவும் அவருக்கு உணர்த்துகின்றது. கண்டறிய முடியாதவனிடமிருந்து எதையோ சாதிக்க வந்தாய் ஆனால் எதுவும் முடிக்கப்படவில்லை. உலகமோ அதன் போக்கில் போய்க் கொண்டிருக்கிறது, ஏனெனில் பிரபஞ்சத்தில் கடவுளின் வேலை பாதிதான் முடிந்திருக்கின்றது, என்று அஸ்வபதியின் ஆன்மா கூறுகிறது.

இவற்றை வர்ணிக்கும் காவ்ய வரிகள்:

Something thou can'st do from the Unknown,
But nothing is finished and the world goes on
Because only half God's cosmic work is done.

(p. 310)

இந்த நிலையில் எந்த ஆற்றல் மிகுந்த சக்தி அஸ்வபதியை இன்னும் இன்னும் அதிவுர உச்சிக்கு அழைத்துச் செல்லும்?

விவரிக்க இயலாததின் பிறப்பிடத்திலிருந்து தெய்விக அன்னையின் சாந்தித்தியத்தை உணர்கிறார் அஸ்வபதி. தெய்விக அன்னையே திருவுருமாற்றத்திற்கான ஆற்றல் என்பதை அறிகிறார். தான் செய்ய வேண்டியது என்ன என்பதையும் அறிந்து செயலாற்றத் தொடங்குகிறார்.

இவற்றை விளக்கும் காவ்ய வரிகள்:

Even while he stood on being's naked edge
And all the passion and seeking of his soul
Faced their extinction in some featureless Vast,
The Presence he yearned for suddenly drew close.

.....

The Mother of all godheads and all strengths
Who, mediatrix, binds earth to the Supreme.

.....

All here shall be one day her sweetness' home
All contraries prepare her harmony;
Towards her our knowledge climbs, our passion gropes;
In her miraculous rapture we shall dwell,
Her clasp shall turn to ecstasy our pain.
Our self shall be one self with all through her,
In her confirmed because transformed in her,
Our life shall find in its fulfilled response
Above, the boundless hushed beatitudes,
Below, the wonder of the embrace divine.

This known as in a thunder - flash of God,
The rapture of things eternal filled his limbs;
Amazement fell upon his ravished sense;
His spirit was caught in her intolerant flame.
Once seen his heart acknowledged only her.
All aims in her were lost, then found in her;
His base was gathered to one pointing spire.

(p. 314-15)

காவ்யவரிகளின் சாரம்:

ஏதும்ற்ற ஜீவனின் விளிம்பில் நின்று கொண்டிருக்கும் போதில், அவரது ஆன்மாவின் வேட்கையும், உணர்ச்சிப் பெருக்கும் உயிரோட்டமற்ற அந்த எல்லையற்ற பரப்பில் தங்கள் அழிவை எதிர் நோக்கியிருந்த போதில், எந்த ஒன்றுக்காக அவரது ஆன்மா ஏங்கிக் கொண்டிருந்ததோ அந்த இறைமையின் சாந்நித்தியத்தைத் திடீரென்று தம் அருகாமையில் உணருகிறார்.

அனைத்துத் தெய்வீகத் தன்மையாயும், சர்வ வல்லமையும் கொண்டதாயும், பூமியை அனந்தனோடு இணைக்கச் செயலாற்றும்/ சக்தியாயும் உள்ள தெய்வீக அன்னையின் சாந்நித்தியத்தை உணருகிறார் அஸ்வபதி.

இங்கே இருப்பவை அனைத்துமே அவளது இனிய இல்லமாகும். எல்லா முரண்பாடுகளும் அவளது சுமுகத்தை நாடும். அவளை நோக்கி நமது அறிவு வளரும். பாசம் பெருகும். அவளுடைய அளவற்ற ஆனந்தத்தில் நாமும் மூழ்கித் திளைப்போம். அவளது தழுவுவல் நம் வலியை ஆனந்தமாய்த் திருவுருமாற்றம் ஆக்கிடும். அவளும் நாமும் ஒன்றாய்க் கலப்போம். அவளால் மாற்றமடைந்த நம் வாழ்வோ பேருண்மைகளை வாழ்வின் எதிரொலியாய்ச் சந்திக்கும். அது மேலிருந்து வரும் அமைதியான எல்லையற்ற ஆனந்தமாயும், கீழிருந்து கிடைக்கும் இறைவனின் ஆனந்த அரவணைப்பாயும் இருக்கும்.

இந்த அனைத்தையும் மின்னலாய்த் தெரிந்து கொள்கிறார் அஸ்வபதி. அங்கங்கள் ஆனந்தத்தால் நிரம்புகின்றன. புலன்களோ வியப்பில் திக்குமுக்காடின. அவரது ஆன்மா அவளது பெரு நெருப்பில் இணைந்தது. அவளை தரிசித்ததால் அவரது இதயம் அவளை மட்டுமே நாடியது. மேலும் மேலும் அவாவுறும் ஆனந்தமே அங்கு இருந்தது. அவருடையது அனைத்தும் ஒன்றாய்த் திரட்டப்பட்டு சிகரத்தின் உச்சியில் கலசமாய் வைக்கப்பட்டது.

இப்பொழுது அஸ்வபதி தாம் செய்ய வேண்டியது என்ன என்பதைத் தெளிவாய் அறிகிறார்.

இதை விளக்கும் காவ்ய வரிகள்:

All he had done was to prepare a field;
His small beginnings asked for a mighty end:
For all that he had been must now new-shape
In him her joy to embody, to enshrine
Her beauty and greatness in his house of life.
But now his being was too wide for self;
His heart's demand had grown immeasurable:
His single freedom could not satisfy,
Her light, her bliss he asked for earth and men.
But vain are human power and human love
To break earth's seal of ignorance and death;
His nature's might seemed now an infant's grasp;
Heaven is too high for outstretched hands to seize.
This Light comes not by struggle or by thought;
In the mind's silence the Transcendent acts
And the hushed heart hears the unuttered Word.
A vast surrender was his only strength.
A Power that lives upon the heights must act,
Bring into life's closed room the immortal's air
And fill the finite with the Infinite.
All that denies must be torn out and slain
And crushed the many longings for whose sake
We lose the One for whom our lives were mad.

(p. 314-316)

காவ்யவரிகளின் சாரம்:

அஸ்வபதி இப்பொழுது ஒரு களத்தைத் தயார் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. அவரது சிறிய தொடக்கம் ஆற்றல் மிக்க முடிவை நாடுகிறது. அன்னையின் அழகையும், ஆற்றலையும் தன்னுடைய வாழ்க்கை என்னும் வீட்டில் வைத்து, அவளுடைய ஆனந்தத்திற்குத் தெளிவான உருவம் கொடுத்து அதை அங்கே கோயில் கொள்ளச் செய்து போற்றிப் பேணுவதற்காக தன்னிடம்

உள்ளவற்றையெல்லாம் புதிதாக மாற்றிக் கொள்கிறார். ஆனால் அவரது ஜீவனோ அவருக்காக மட்டுமின்றி அனைத்திற்குமாக பரந்து விரிந்திருந்தது. அவரது இதயத்தின் கோரிக்கையோ எல்லையற்றதாய் இருந்தது. தனக்கு மட்டுமேயான சுதந்திரத்தில் அது திருப்திப்படவில்லை. அவளுடைய ஒளி, ஆனந்தம் ஆகியவற்றை உலகிற்கும், மனித குலத்திற்குமாகக் கேட்கிறார்.

ஆனால் புவியின் அறியாமை, நிலையற்ற தன்மை இவற்றைத் தகர்ப்பதற்கோ மனிதனின் ஆற்றலும் அன்பும் பயன்படா. மனிதனின் ஆற்றல் சிறு குழந்தையின் கைப்பற்றலாய் இருக்கிறது. அவனது நீட்டிய கரங்களுக்கோ சொர்க்கம் எட்டாத் தொலைவில் இருக்கிறது. இந்த ஒளியானது போராட்டத்தாலோ சிந்தனையாலோ வருவதல்ல. மனதின் மோனத்தில் பரம்பொருள் செயலாற்றும். அமைதியடைந்த உள்ளம் உச்சரிக்கப்படாத அந்த வார்த்தையினைக் கேட்கும். பூரண சரணாகதியே அவனது வலிமை. சிகரத்தின் உச்சியிலுள்ள மாபெரும் ஆற்றல் செயலாற்ற வேண்டும். வாழ்க்கையின் மூடப்பட்ட அறைகளில் நித்தியனின் சுவாசத்தைக் கொண்டு வரவேண்டும். மனம் அனந்தனாய் மாற வேண்டும். மறுப்பவை யாவும் கிழித்தெறியப்பட வேண்டும், அடிமைப் படுத்தப்படவேண்டும். எந்த ஒன்றுக்காக நமது வாழ்வு படைக்கப்பட்டதோ, அந்த ஒன்றை நாம் அடைய வேண்டும். எந்த ஒன்று அதை இழக்கக் காரணமாயிருந்ததோ அந்த ஆசைகள் அனைத்தும் நொறுக்கப்படவேண்டும்.

அஸ்வபதியின் ஆன்மா அன்னையை அடைதல்:

காவ்ய வரிகள்:

Now other claims had hushed in him their cry:
 Only he longed to draw her presence and power
 Into his heart and mind and breathing frame;
 Only he yearned to call for ever down
 Her healing touch of love and truth and joy
 Into the darkness of the suffering world.
 His soul was freed and given to her alone.

அஸ்வபதி, அன்னையின் சாந்நித்தியமானது தன்னுடைய மனத்தினுள்ளும், இதயத்தினுள்ளும் தீயின் சுவாலை போன்ற சுவாசமாய் வரவேண்டும் என்று ஏங்குகிறார். அந்த சாந்நித்தியத்தை நிரந்தரமாய் பூமிக்குக் கொண்டுவர வேட்கையுறுகிறார். அவளுடைய இதமான ஸ்பரிசுமும், அன்பும், உண்மையும், ஆனந்தமும் உலக வேதனை என்ற இருளுக்குள் வரவேண்டும் என்று ஏகமாய் வேட்கை கொள்கிறார்.

அவரது பேரார்வம் காரணமாய் அவரது ஆன்மா விடுதலையுற்று அன்னையைத் தஞ்சமடைகிறது.

(யோகம் தொடரும்)

இந்த கட்டுரையில் சில பகுதிகளை மொழிபெயர்க்க உதவிய மா.விஜய் அவர்களுக்குப் "ப்ரார்த்தனா" தனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

(எடிட்டர்)

சாவித்ரீ பவன் செய்திகள் நுலம்பர் 2007 - டார்ச் 2008

வளமையான நிகழ்வுகள்:

எப்போதும் போல் பின் வரும் நிகழ்ச்சிகள் இந்த காலகட்டத்தில் நடந்தேறின.

ஞாயிறு	காலை - 10.30 - 12.00	- சாவித்ரி வட்டம் (படித்துணர்தல்)
ஞாயிறு	மாலை - 5.00 - 6.00	- "இந்திய கலாச்சாரத்தின் அஸ்திவாரம்" கிட்டு ரெட்டி
திங். & செவ்.	மாலை - 3.00 - 4.00	- ஒருமுனைப்படுதலை வளர்ப்பது - ஜெய்சிங்
செவ்வாய்	மாலை - 6.00 - 7.30	- ஓங்காரக் கூட்டிசை
வியாழன்	மாலை - 4.00 - 5.00	- சாவித்ரியில் ஆங்கிலம் - ஷெரத்தாவன்
வெள்ளி	மாலை - 5.00 - 6.30	- யோக ஒருங்கிணைப்பு - ஷ்ரத்தாலு ரானடே

இவற்றோடு கூடுதலாக "சாவித்ரி" தமிழ் மொழிபெயர்ப்பைப் படித்து விளக்கம் தரும் வகுப்பை சென்ற ஆகஸ்டு மாதம் முதல் சுதர்ஸன், புவனசுந்தரி இருவரும் நடத்தி வருகின்றனர். இவர்கள் இருவரும் மதுரையில் ஸ்ரீ அரபிந்தோ சொஸைட்டியின் கிளையை நிர்வகித்து வந்தனர். தற்போது ஆரோவில்லில் வசிக்கின்றனர். இந்த வகுப்பானது சாவித்ரியை அறிய விரும்பும் ஆர்வமுள்ள தமிழ் மக்களால் பெரிதும் வரவேற்கப்பட்டுள்ளது. பலர் தவறாமல் பங்கேற்றுப் பயன் அடைகின்றனர்.

2008 ஜனவரி முதல் அன்னை அவர்களின் பதிவு செய்யப்பட்ட உரைகள் மறுபடி ஒலிபரப்பப்பட்டு வருகின்றன. செவ்வாய்க்கிழமை மாலைகளில் மதர் கூறிய தம்மபத (Dhammapada) விரிவுரைகள் ஒலிப்பரப்பப்படுகின்றன. இந்த அருமையான உரைகள் 1950-ல் பிரெஞ்சு மொழியில் அன்னையால் மாணவர்களிடையே கூறப்பட்டதாகும். இந்த அரிய விளக்கங்களின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பும் பிரெஞ்சு உரையின் கூடவே அளிக்கப்பட்டு வருகின்றது.

மற்ற புதிய நடவடிக்கைகள்: விளாடிமீர் கூறிவரும் “ஸ்ரீ அரவிந்தர் எடுத்துக் காட்டும் உபநிஷதங்கள்”, நிஷ்தா எடுத்து வரும் சமஸ்கிருத மொழி இலக்கண வகுப்பும் ஆகும்.

கட்டுமானப்பணிகள்:

இக்காலகட்டத்தில் நமது சாவித்ரி பவனின் புதிய கட்டிட வளாகம் முடியும் தறுவாயில் உள்ளது. ஆரோவில் நிறுவனத் தலைவர் டாக்டர் கரண்சிங் அவர்களால் மார்ச் 29-ம் தேதி 2008 -ல் முறையாக இக்கட்டிடத் திறப்பு விழா நடத்தப்பட உள்ளது. ஏப்ரல் மாதம் முதல் புதிய வளாகத்தில் சாவித்ரி பவன் இயங்கத் தொடங்கும்.

ஸ்ரீ அரவிந்தரின் சிலை:

சாவித்ரி பவனின் நுழைவாயிலில் ஸ்ரீ அரவிந்தரின் வெண்கலச் சிலையினை நிறுவலாம் என டாக்டர். கரண்சிங் சென்ற வருடம் செப்டம்பர் மாதம் 2007, ஆரோவில்லுக்கு வருகை தந்த போது கூறியிருந்தார். இந்தச் சிலையானது டில்லியில் பார்லிமெண்ட் வளாகத்தில், கொல்கத்தாவில் ஸ்ரீ அரவிந்தர் அவதரித்த இடத்தில் மற்றும் புதுச்சேரியில் புரோமனேட் என்ற இடத்தில் அமைந்திருப்பது போல் “நிற்கின்ற தோற்றத்தில்” திறமை வாய்ந்த கலைஞர்களால் திரு. லலித் வர்மா அவர்களின் மேற்பார்வையில் அமைந்த ஒன்றாகும்.

அன்னையின் பிறந்த நாளன்று குரு பூர்ணிமையாக அமைந்த 2008 பிப்ரவரி 21-ம் தேதி சிலையானது சாவித்ரி பவனுக்கு கொண்டு வரப்பட்டது. இப்புதிய வடிவத்தில் ஸ்ரீ அரவிந்தர் நம்மிடையே வந்திருப்பது நமக்கு புத்துணர்ச்சி அளிப்பதாயும், ஆழ்ந்த அர்த்தம் கொண்டதாகவும் உள்ளது. பிப்ரவரி 28-ம் தேதி ஸ்ரீ அரவிந்தாஸ்ரமத்திலிருந்து அதன் நிர்வாக இயக்குனர் திரு. மனோஜ் தாஸ் குப்தா, ஸ்ரீமதி ஜுமூர் பட்டாச்சார்யா மற்றும் பல பெரியோர்களும் வந்திருந்தனர். அனைவரும் சிலையின் முன்பாக மரத்தடியில் அமர்ந்து சாவித்ரியிலிருந்து பல பகுதிகளை சுமார் அரைமணி நேரம் வாசித்தனர். அதன் பிறகு நமது விருந்தினர்கள் புதிய கட்டிடத்தில் ஆரோவில்லின் 40-வது பிறந்த நாளையொட்டி அமைக்கப்பட்டிருந்த கண்காட்சியினை கண்டு களித்தனர். இந்நிகழ்ச்சி எல்லோருக்கும் மனநிறைவையும், சந்தோஷத்தையும் அளித்துள்ளது என்பதில் ஐயமேயில்லை.

முக்கிய நிகழ்ச்சிகள்:

நவம்பர் - டிசம்பர் 2007 - ஹூதாவின் “சாவித்ரியில் தியானம்” (புத்தகம் 9 - “முடிவுறா இரவு” புத்தகம் - 10 இரு விடியல்கள்) என்ற ஓவியக் கண்காட்சி.

நவம்பர் - 11 - “நமது இனிய அன்னையை நினைவு கூர்தல்” என்ற தலைப்பில் பிரான்சுவா காய்தர் மற்றும் கிரிஸ் க்ரே மற்றும் பலர் தங்களுடைய இனிய நினைவுகளைப் பகிர்ந்து கொண்டனர்.

நவம்பர் - 18 - “சாவித்ரியைப் பற்றி” - 35 நிமிட குறும்படம் திரையிடப்பட்டது. அன்னை அவர்கள் தேர்ந்தெடுத்துப் படித்திருந்த சாவித்ரி வரிகளோடு, ஹூதாவின் ஓவியங்களும், அதற்கான அன்னையின் விரிவுரைகளும் அடங்கிய ஒன்றான இக்குறும்படத்தைத் தயாரித்தவர் பீட்டர். எல்.

நவம்பர் - 22 - டாக்டர் அலோக் பாண்டே அவர்களின் உரை - தலைப்பு - “இறப்பின் சவாலும் அமரத்துவத்தை வெற்றி கொள்ளலும்”.

ஜனவரி 5 - 14 - 2008 - “கிரிகேன் கலை” - கண்காட்சி இக்கலை ஜப்பான் நாட்டின் தொன்மை வாய்ந்த ஒன்று. ஜோதி இரி என்ற ஆரோவில் வாசி யின் தாயார் (மறைந்த) சயோகோ இரி அவர்களின் நுண் (கைத்) திறமையால் நவீன முறையில் படைக்கப்பட்ட பொருட்களும், புகைப்படங்களும் கண்காட்சியில் இடம் பெற்றிருந்தன.

ஜனவரி - 7 - ஷ்ரத்தாவன் உரை - பொருள் “ஸ்ரீ அரவிந்தரின் முக்கிய முதல் ஆன்மீக அனுபவம்”.

பிப்ரவரி 9 - மார்ச் 4 - ஆரோவில்லின் 40-வது பிறந்த நாளையொட்டி லோரெட்டா அவர்களால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த கண்காட்சி - "அன்னையும் ஆரோவில்லும்".

பிப்ரவரி 18 - "நிலவொளியில் இன்னிசை நிகழ்ச்சி" - சாவித்ரியிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 8 பகுதிகளுக்கு இசையமைத்துப் பாடியவர் நெதர்லாந்தைச் சேர்ந்த ஹென்ஸ் வால்ஸ்.

பிப்ரவரி 21 - "அன்னையின் தரிசனம்" - 27 நிமிட குறும்படம். நவம்பர் 1967 முதல் பிப்ரவரி 1973 வரை அன்னை அளித்த தரிசனக் காட்சிகளை சுதா சுந்தரம் அவர்கள் புகைப்படங்களாக எடுத்திருந்தனவற்றின் தொகுப்பு. குளிர்நிலவின் ஒளியில் காட்டப்பட்ட தரிசனக் காட்சிகள் கண்கொள்ளாக் காட்சியாக அமைந்து மனதையும் நிறைத்தது. அந்த இரவில், சுமார் 10 மணிக்கு மேல் சாவித்ரி பவனுக்குக் கொணரப்பட்ட ஸ்ரீ அரவிந்தரின் வெண்கலச் சிலையும் பீடத்தில் நிறுவப்பட்டது குறிப்படத்தக்கதாகும்.

பிப்ரவரி 24 - “ஷிரின்வந்து விஷ்வே அம்ருதஸ்ய புத்ர” - என்ற தலைப்பில், ஆஸ்ரம இசைக் குழுவினரோடு, ரத்னா சக்ரவர்த்தி, சுரேஷ் டே இணைந்து அளித்த இன்னிசையிலிருந்து.

பிப்ரவரி 28 - ஸ்ரீ அரவிந்தாஸ்ரம நிர்வாகி மனோஜ் தால் குப்தா, ஜமூர் பாட்டாச்சார்யா மற்றும் பல ஆஸ்ரம அன்பர்களும் ஆரோவில்லைச் சேர்ந்தவர்களும் ஒன்று கூடி ஸ்ரீ அரவிந்தரின் சிலை முன்பாக அமர்ந்து “சாவித்ரி” யிலிருந்து பல முக்கிய பகுதிகளைத் தேர்ந்தெடுத்து வாசித்தனர்.

பிப்ரவரி 29 - ஸ்ரீ அரவிந்தரின் சிலை முன்பாக “ஒருமித்த தியானம்”. அதன்பிறகு கட்டிடக்கலைஞர் ஹெல்முட் அவர்கள் புதிய கட்டிடத்தினை வந்திருந்தோருக்குக் காட்டி விளக்கினார்.

“பிரார்த்தனா” இதழைப் படிப்போர் அனைவரும் ஆரோவில்லில் இருக்கும் பட்சத்தில் சாவித்ரி பவனின் நிகழ்ச்சிகளில் பங்கேற்றுக்கொள்ள வரவேற்கிறோம்.

தமிழில் புதிய பதிப்பு:

அண்மையில் ஷ்ரத்தாலு ராண்டே அவர்கள் “ஆரோவில் பூரண யோகம் மனித இனத்தின் வருங்காலம்” என்ற தலைப்பில் நிகழ்த்திய ஆங்கில உரையின் தமிழாக்கம் ச. மகாலிங்கம் அவர்களால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டதை. புத்தக வடிவில் அச்சிட்டு வெளியிட்டு உள்ளோம். குறைந்த அளவிலேயே புத்தகங்கள் உள்ளதால், தேவைப்படுவோருக்கு வேண்டுகோளின்படி அளிக்கப்படும்.

சாவித்ரி பவன் எனும் கனவு

ஆரோவிலில் ஒரு சூழலைப் பற்றிய எங்கள் கனவு அது
சாவித்ரியே அதன் மூச்சு.

உலகின் அனைத்து பாகங்களில் இருந்து வரும் சாவித்ரி
அன்பர்களை அது வரவேற்கும்.

சாவித்ரி ஆராய்ச்சியை ஊக்குவிக்கும் மையமாக அது
விளங்கும்.

ஸ்ரீஅரவிந்தரின் சத்தியப் பெருவெளிப்பாடான சாவித்ரி எனும்
மகாகாவியத்தை அனுபவிக்க, புரிந்து கொள்ளத் தேவையான
அனைத்து உபகரணங்களையும் செயல்பாடுகளையும்
தன்னகத்தே கொண்டிருக்கும்.

சூரியனிடமிருந்து வெளிப்பட்ட உண்மை எனப்படும்
சாவித்ரி பரிமளிக்கும் பவனமாக விளங்கும்.

சாவித்ரி பவனின் வேலைகளுக்கு துணை நிற்பல்

சாவித்ரி பவன் முற்றிலுமாக நன்கொடைகள், மற்றும் பொருளுதவியால் மட்டுமே இயங்கி வருகிறது. அவ்வாறான உதவிகள் பெரிதும் வரவேற்கப்படுகின்றன. சாவித்ரி பவனின் கனவை நனவாக்க தங்களால் என்ன செய்ய இயலும் என்பதை மனதில் கொள்ள வேண்டுகிறோம்.

2006 அக்டோபர் 1-ம் தேதி முதல் கொடுக்கப்படும் காசோலைகளை/வரையோலைகளை கீழ்க்கண்ட பெயரில் எடுத்து
‘Auroville Unity Fund (SAIIR)’
சாவித்ரி பவனுக்கு அனுப்பி வைக்கக் கோருகிறோம்.

எங்கள் அஞ்சல் முகவரி:
சாவித்ரி பவன்
ஆரோவில் 605 101,
தமிழ்நாடு.

நீங்கள் வெளிநாடுகளில் வசிப்பவராக இருந்து நன்கொடையை அளிக்க விரும்பினால்; SWIFT TRANSFER செய்யலாம்.

புதிய குறியீட்டு எண்: SWIFT CODE: SBININBB474
ஸ்டேட் பாங்க் ஆப் இந்தியா
கிளை குறியீடு: 03160
ஆரோவில் பன்னாட்டு குடியிருப்பு கிளை,
குயிலாப்பாளையம்,
ஆரோவில் 605 101, இந்தியா.
AUROVILLE UNITY FUND A/C NO: 10237876508
Purpose: “SAVITRI BHAVAN”

எல்லா தொடர்புகளுக்கும்
சாவித்ரி பவன், ஆரோவில் 605 101, தமிழ்நாடு.
தொலைபேசி: 0091(0)413-2622922 ; savitribhavan@auroville.org.in

“சாவித்ரி
உலகின்
திருஉருமாற்றத்திற்கான
மந்திரம்”

அன்னை